

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ - הַמְבַאֵר

בְּסֵפֶר הַזֶּה בָּא בְּאֵזֶר מֵאֲמָר פְּתַח אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב, וְכֵן עוֹד מֵאֲמָרִים וּתְפִלוֹת מֵהַאֲדָר הַקָּדוֹשׁ, שֶׁנִּהְיָגוּ עִם יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים לומר קִדְמָה הַתְּפִלָּה. וְהוּא שֶׁעַד לְפִתְיַחַת הַלֵּב וְסִגְוֵלָה גְדוֹלָה לְקַבְּלַת הַתְּפִלָּה כְּמוֹ שֶׁפֶתַח הַחַיִּי"א (בְּסֵפֶר מוֹרָה בְּאַצְוֵי) וְהַרִ"ח הַטּוֹב וְעוֹד צְדִיקִים כְּדְמוּנִים. וּבְזִכְרוֹת לְמוֹד זֹה"ק יִתְקַבְּלוּ הַתְּפִלוֹת וְיֵרָאוּ יְשׁוּעוֹת נִפְלְאוֹת, כְּדְבָרֵי הַצֶּה"ק הַמְקַבֵּל רַבִּי מִשֶּׁה זְכוּתָא זִ"ע, דְּבַלְכָן לְמוֹד הַהֵרָה לְהַפֵּךְ הַטָּבַע, וּלְגַלוֹת נְסִים, וְיִמָּה קָרוּ דְבָרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַצֶּה"ק הַמְקַבֵּל הַמְלוּבֵן רַבִּי יַעֲקֹב אַבִּיחֶצְרִיא זִ"ע (בְּגִי הַשְּׂדֵד), שֶׁחֹבֵב עַל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְבַשֵּׁת לְדַעַת סוּדוֹת ה', כִּי בְּעֵצֵי זֹאת אֵין יְלַלְתָּ לְעֵלוֹת הַתְּפִלָּה, (הַיְבָא דְבָרֵינוּ בְּהַרְחֵבָה בְּהַקְדָּמָה לְסִפְרָא דְגִנְיַעֲוִתָא, שֶׁבְּחֻצְצָאָת מִפְּעַל הַאֲדָר הָעוֹלָמִי, וְכֵן נִדְפַס בְּתַקְוֵי זֵהר הַחֵדֶשׁ עִם לְשׁוֹן הַקָּדֶשׁ, וּבְסִפְרֵי זֵהר הַשְּׁבֵת) וְגְדוֹל כַּח הַזֹּהַר"ק אֶפִּילוּ בְּאֲמִירָה (עַן סִפְרֵי אוֹר הַהֵרָה, רָאָה עוֹד סִפְרֵי תַקְוֵי זֵהר הַחֵדֶשׁ הַמְחַלֵּק, ב"ס). וְכֵלִי לְמוֹד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ לְכַנֵּי הַתְּפִלָּה אֵי אֶפְשָׁר שֶׁתִּתְקַבֵּל תְּפִלוֹתוֹ. - וּבִשְׂוֹאָה הָאֲמִירָה רַחֲמֵנָא לִיצְלָן שְׂרָדוּ לְחַיִּים אֵלֶּי שְׁהִי רִגְלִים לְאֲמָרוֹ כֵּל יוֹם בְּעַל פֶּה קִדְמָה הַתְּפִלָּה, וְרָאוּ בְּעֵלִיל שֶׁכַּחוּ גְדוֹל מְאֹד, (עֲדוּת בְּעֵקֶב). - וּבְכַמָּה דְקוֹת שְׂאוֹמֵר תְּפִלוֹת אֵלֶּי יְכוּל לְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה וְלֵהִיּוֹת מִבְּנֵי עֲלֵיָה, לְזִכְרוֹת ל"עֵין לֹא רָאֵתָה אֱלֹקִים וְזִלְתָּה יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּו", וְיִטְהַר נִשְׁמָתוֹ וְיִזְכֶּה לְמַעֲלוֹת עֲלִיוֹנוֹת כְּפִדְוֵי מִדְבָרֵי הָאֲרִיז"ל.

וְכָל אֶחָד יַעֲזֹר אֶת חֲבֵרוֹ שֶׁיֵּאֱמָר תְּפִלוֹת אֵלֶּי, וּבְכַמָּה דְקוֹת בְּיוֹם יִזְכֶּה לְתַעֲנוּגֵי גֵן עֵדֶן וְעוֹלָמוֹת הַנְּצִחַ, וְיִבִּין וְיַדַּע אֶת דְּרָכֵי ה' וְיִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, וְיִזְכֶּה לְשִׁכַּר הַגְּדוֹל עַל כָּל דְּקָה וְדָקָה בְּעֵסֶק הַהֵרָה, שֶׁהַלּוֹמֵד זֹהֵר הַקָּדוֹשׁ שֶׁעָה אַחַת בַּחוּל כְּמוֹ מֵאָה אֶלֶף שְׁנָה תוֹרָה, וּבִשְׁבֵת, כְּמוֹ מֵאָה מְלִיּוֹן שְׁנָה תוֹרָה, (כִּסּא מְלָךְ, הַרִ"ח הַטּוֹב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אֲבוֹת דָּר' נְתוּ), כִּי אֲמִירְתוֹ לְגִבּוֹה, לְמוֹד כְּעֵשֶׂר דְקוֹת יַעֲלֶה לוֹ: בַּחוּל כְּשֵׁבַע עֲשָׂרָה אֶלֶף שְׁנָה תוֹרָה, וּבִשְׁבֵת: כְּשֵׁבַע עֲשָׂרָה מְלִיּוֹן שְׁנָה תוֹרָה. - וְעַל יְדֵי קוֹנְטָרְסָה זֶה שֶׁיִּהְיֶה יָד הַכֹּל מִמְשַׁמְשֵׁין בּוֹ, זְכוּ לְלִמּוֹד וּלְלִמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם. וְהוּא יְסוּד גְדוֹל לְמַנּוּעַ עֲנִיּוֹת וְאַסּוֹנוֹת וְאוֹרְךָ הַגְּלוּת, (תִּקְוֵי ת' ל') וְכֵן יִמְצָאוּ אֲדַמּוּרִים רַבָּנִים, מְגִידֵי שַׁעֲרֵי וְרֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, מְלַמְּדִים וּמְחַנְכִים יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל הַטְּהוֹרִים, וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יִלְכוּ בָהּ, וְאֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ.

יִצְאָ לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְּעַל הַהֵרָה הָעוֹלָמִי", לְכַבוֹד יוֹמָא דְהֵילוּלָא שֶׁל הַמְקַבֵּל הָאֱלֹקִי צְדִיק יְסוּד עוֹלָם מְלֵאךְ ה' צְבָקוֹת הָרִיחַ הַטּוֹב מִן רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים מִבְּנֵי דְאֲדָר זְכוּתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ אָמֵן, בְּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב" א, ט"ו אֱלֹל תִּשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

hazohar.com@gmail.com

בס"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

הַקְדָּמָה

יְשָׁמְחוּ הַלּוֹמְדִים וְיִגִּילוּ הַמְתַּפְּלָלִים. בְּשִׁבְחַ וּבַהוֹדָיָה לַהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ הֵנֵנוּ שְׂמֵחִים לְהַבִּיאַ לְפָנֶיכֶם אֶת הַסֵּפֶר הַיְקָר פְּתַח אֱלֹהֵי הַמְּבָאָר, הַמְּפָרֵשׁ אֶת הַתְּפִילָּה "פְּתַח אֱלֹהֵינוּ" בְּלִשׁוֹן צְחָה וּבַהִירָה הַשְּׁוֹה לְכָל נֶפֶשׁ, וּבִבְרָא, בְּרִגְעַ אַחַת יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְעוֹלָמוֹת נִצְחָ! "עֵין לֹא רָאֵתָה", וְעַל יְדֵי שְׂתַזְכֶּה לְחַבְרָה, כָּל הַשֹּׁכֵר הוֹלֵךְ גַּם אֵלֶיךָ.

וְכַאֲשֶׁר כָּל יִשְׂרָאֵל יֹאמְרוּ "פְּתַח אֱלֹהֵינוּ" נִזְכֶּה שְׂיִבֵּא אֱלֹהֵינוּ וְיִבְשֹׁר אֶת בֵּיאת הַגּוֹאֵל.

וְאִם בְּזִכְרוֹתָ יִתְאַרְגְּנוּ עֶשְׂרֵי יְהוּדִים לֹמְרֵי אֶת הַתְּפִלוֹת, אִין לְשַׁעַר אֶת גּוֹדֵל זְכִיּוֹתֶיךָ וּבִפְרֹט שְׁבֻזְהֵר הַקְּדוֹשׁ (פ' וַיֵּצֵא קס"א). כְּתוּב: כָּל מֵה שְׁנוֹתָנִים מִשְׁמַיִם הוּא בְּאֵלֶיךָ, וְעוֹד כִּידוּעַ כָּל עֲשָׂרָה בֵּיהַ שְׂכִינְתָא שְׂרִיא, וּבִבְרָא מְחַשְׁבִים לָךְ כָּל מַנְיָן יְהוּדִים כְּמוֹ אֶלֶף עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְכָל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּנֶגֶד כּוֹלָם ס"ה: לְמַנְיָן יְהוּדִים, מְקַבֵּל עַל שְׁעָה בְּשִׁבְ"ק טְרִילִיּוֹן שְׁנָה תוֹרָה, וְכִכֵּל שְׂיִתְנוֹסְפוּ לּוֹמְדִים כִּן יְכַפֵּל שְׂכָרוֹ עַד אִין קַץ. וְמִי יוֹכֵל לְחַשֵּׁב אֶת גּוֹדֵל הַשֹּׁכֵר הַנִּצְחָי שְׂיִישׁ לָךְ מִכָּף בְּוֹדָאוֹת! וּבּוֹדָאי תִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְיִכוֹת יָמִים בְּבְרִיאוֹת הַשְּׂלֵמוֹת, שְׂפַע קוֹדֵשׁ וּבְרָכָה וְהַצְלָחָה, וְכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת.

וּבַחֲלוּקַת הַסֵּפֶר הַזֶּה אַתָּה מְזַכֶּה אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל, וְכַתֵּב הַגֵּר"א בְּמִשְׁלֵי (י"ב, י"ד), [וְרֵאָה אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל פ' קַרְח] גּוֹדֵל הַזְּכוֹת שְׂיִישׁ לְמִזְכֶּה הַרְבִּים וּמוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ, שְׂאֵם שְׂמַע, מְקַבֵּל שְׂכָר עַל כָּל מֵה שְׂעִיעָה לְדוֹרוֹת, וְגַם אִם לֹא שְׂמַע, אֲזִי מְקַבֵּל כָּל חֲלָקוֹ הַטוֹב, וְזֶה

שָׁלַא שְׁמַע לֹקַח מִמֶּנּוּ אֶת חֶלֶק הַגִּיהֶנוֹם שְׁלוֹ. וּבִזְהַר (פ' תְּרוּמָה קכ"ט ע"א) אָמְרוּ שְׁצַרְיָו הָאָדָם לְמַרְדֵּף בְּתַר חֲיִבְיָא וּלְמַזְכָּה לְהוּ כְּמֵאן דְּרִדִּיף בְּתַר חֲיִיו, עפ"ל.

וגְּבִלֵי שׁוּם סִפְק אִם כָּל הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן וּבִפְרֵט תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן בְּהֶבֶל פִּיהֶם הִטְהוּר יֵאמְרוּ תְּפִלוֹת אֱלוֹ כָּל יוֹם, נִזְכָּה לְפִתַּח אֶת הַשַּׁעַר לְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב שְׁפִיבּוֹא וַיְבַשְׂרֵנוּ, וְתַנְךָ יָבּוֹא מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ וַיִּגְאַלְנוּ, בְּרַחֲמִים בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן. לְמַעַן הַשְׁכִּינֵה הַקְּדוּשָׁה לְתוֹמְכָה וּלְסַעֲדָה לְפִתַּח אֶת הַשַּׁעַר לְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא וּלְבִשׂוֹר הַגְּאוּלָּה כְּהַבְטַחַת הָרַעְיָא מְהֵימְנָא "בְּדָא יִפְקוּן מְגוּלוֹתָא בְּרַחֲמֵי".

תְּפִלָּה לְרַפּוּאוֹת וַיִּשׁוּעוֹת

הַרְיִנִי מְקַבֵּל עָלַי, מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרַעְיָה כְּמוֹךָ":
וְהַרְיִנִי אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי,
וְהַרְיִנִי מְזַמֵּן אֶת פִּי לְלַמּוֹד בְּסִפְרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְזִכּוֹת...
פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי [פב"פ], [וְכֵאן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ]: [לְרַפּוּאוֹת...],
[יִשׁוּעוֹת...], [לְבָנִים...], [לְפָרְנִסָּה...], [לְזוּוּג...], [לְעֵלוּי
נְשִׁמַּת...], [לְשִׁלּוּם בֵּית...], הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזַקְהוּ
וַיִּרְפְּאוּהוּ בְּרַפּוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ וּרַפּוּאוֹת הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וּשְׁס"ה
גִּידָיו בְּתוֹף שְׂאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל, וַיֵּאֲרִיף יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו
בְּנֻעִימִים], [וַיִּוְשִׁיעָהוּ בְּמַהֲרָה בְּדָבָר יִשׁוּעָה וְרַחֲמִים...]
אָמֵן סְלַח.

תְּפִילָּה קְצָרָה לְאוֹמְרֵה קֹדֶם הַלְיָמוּד

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ זְכוּ. עַל יְדֵי
הֵהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
שְׂכִינְתָא מַעְפְּרָא, וְלַעֲלוּי שְׂכִינְתָא עֲזִינּוּ אִם הַבְּנִים
שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הֵהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מִקְשֵׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
הַתְּנַאִים וְהַצְדִּיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנַא הָאֱלוֹקֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דָּוִד הַמְּלֶכֶה
ע"ה (תהילים ס"אד-ה) בִּי הָיִיתָ מַחְסֶה לִי מִגְדָּל עִז מִפְּנֵי
אֹיְבֵי. אֲגִוְרָה בְּאֶהְלֶךְ עֲזֹלְמִים אֲחַסֶּה בְּסִתֵּר כְּנַפְיֶךָ
סִלָּה. וְאִזְכָּה שְׁבִלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיֶה שְׂפָתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת
בְּקִבְרֵי, לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזּוֹהַר,
יִפְקֹדוּ יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עֲבָדֶיךָ
פְּעֻלָּךְ וְהַדְרָךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ, וְיִהִי
נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ (תהילים צ' ט"ז י"ז).

(סוד ה')

תְּפִלָּה קוֹדֵם לְמוֹד הַזֶּהָר

רְבוּן הַעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲרוֹנִים, אֲבֵרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
בְּקִדְהָ וּבְהַשְׁתַּחֲוֶיָה, שְׁקִרְבַּתְנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוֹדַת
הַקֹּדֶשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ,
מָה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל כֵּן אֲנַחְנוּ
מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, שְׁתַּמְחֹל, וְתִסְלַח, לְכָל
חַטָּאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ, וְאֵל יֵהיֶה עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ
לְבִינֶיךָ.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּכּוֹנֵן
לְבִבֵינוּ לִירְאָתְךָ וְאֶהֱבָתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנֶיךָ לְדַבְרֵינוּ
אֱלֹהִי, וְתִפְתַּח לְבַבֵּנוּ הַעֲרַל בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ, וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ
זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ בְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֵאָצִּיל עֲלֵינוּ
אוֹר מְקוֹר נְשֻׁמַּתְנוּ בְּכָל בְּחִינַתֵּינוּ, וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת
עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִיתָ דְּבָרֶיךָ אֱלֹהִי בְּעוֹלָם.
וּזְכוּתְךָ, וּזְכוּת אֲבוֹתְךָ, וּזְכוּת תּוֹרָתְךָ, וְתַמִּימוֹתְךָ,
וְקִדְשָׁתְךָ, יַעֲמוּד לָנוּ לְבַל נִפְשַׁל בְּדַבְרֵיךָ אֱלֹהִי. וּבְזְכוּתְךָ
תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שָּׁאֵנוּ לוֹמְדִים. כְּמֵאֵמֶר נְעִים זְמִירוֹת
יִשְׂרָאֵל "גַּל עֵינַי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ". יֵהיֶה לְרְצוֹן
אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוּן לְפִי לְפָנֶיךָ יי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. כִּי יי יִתֵּן חֲכָמָה
מִפִּיו דַּעַת וְתְבוּנָה:

(קְבִלָה מִהָאָרִיז"ל)

פְּתִיחַת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא

פְּתַח הַרְמ"ק: טוֹב לומר תְּפִלַּת פְּתַח אֱלֹהֵי זְכוּר לְטוֹב הַנְּזַפְרַת בְּרִישׁ סֵפֶר תִּיקוּנֵי הַזוֹהַר (סדור רַבִּי שְׁבַתְאֵי מְרַאשְׁקוֹב). וְפְתַח הַחִיד"א, אֲשֶׁר קִבְּלוּ רַבָּנֵי קְדִישֵׁי, שֶׁהִיא מְסַגֵּלַת לְקִבְּלַת הַתְּפִלָּה. (עבודת הקודש מִנְּחָה בְּאַצְבַּע סוֹף סִימָן י'). וְהַרְי"ח הַטוֹב כְּתַב, שֶׁבְּאַמִּירְתָּהּ מְסוּגָל לְבָרוּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה (בא"ח, פ' בְּהַר סוֹף הַהֶקְדָּמָה).

וְיִהי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ. (ב' פְּעָמִים)

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב

פְּתַח

אֱלֹהֵי

הַנְּבִיא

זְכוּר

לְטוֹב

וְאָמַר וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלֵמִין הָאֵתָהּ הוּא

וְאָמַר.

רַבּוֹן

הָעוֹלָמִים

שְׂאֵתָהּ

הוּא

חַד וְלֹא בַחֲשָׁבֶן. אֵתָהּ הוּא עֲלֵאָה עַל

אֶחָד

עָלִיוֹן

וְלֹא בַחֲשָׁבֶן הַמְּסַפְרִים. אֵתָהּ הוּא

א. כְּתַב הַ"כֶּסֶף מְלֻךְ": "זֹאת הַתְּפִלָּה בְּפְרוּשָׁה, אֲרוּכָה מְאֹרֶץ מִדְּבָר. ב. הֵנָּה 'רַבּוֹן' בְּגִמְטְרִיאַ ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הַמְּאִירִים בְּעוֹלָמוֹת אַבִּי"ע (אַצִּילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה) עִם שֵׁם הוֹי"ה שְׂכוּלָלִים וּמְחַבְּרִים, גִּמְטְרִיאַ 258 - וְעַל זֶה אָמַר אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב דְּאֵתָהּ הַכּוֹלָל כָּל הָעוֹלָמוֹת וּמְחַיֶּה אֶת כּוֹלָם, וְלָכֵן פְּתַח בְּלִשׁוֹן

כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין,
כָּל הָעֲלִיוֹנִים, נְעֵלָם מֵעַל כָּל נְעֵלְמִים.

לִית מַחְשָׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ בְּלָל.
וְאִין מַחְשָׁבָה אוֹ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשִּׁיגָה כְּלָל.

אַתָּה הוּא הָאִפְקָתָ עֵשֶׁר תְּקוּנִין,
אַתָּה הוּא שֶׁהוֹצֵאת וְגַלִּיתָ עֵשֶׁר תְּקוּנִים,

וְקָרִינָן לְהוֹן עֵשֶׁר סְפִירָן, לְאַנְהָנָא
וְקוֹרְאִים לָהֶם עֵשֶׁר סְפִירוֹת, לְהַנְהִיג

בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין הָלֵא אֶתְנַלְיִן,
בְּהֶם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים הָאִינָם שְׂאִינָם נְגַלִּים

'רבון' להורות ענין זה (שבחי התיקונים בשם בני 'יששכר, מאמרי השבתות מאמר ח אות יא).
ג. הנה ה' שוכן בעשרה כחות רוחניים אשר הוציא מתוכו, אשר הוא שוכן בהם כנשמה השוכנת בגוף (לשם שבו ואחלקה). ועמם הוא מנהיג את העולם, שפכו שנהשמה בכדי לעשות מלאכה, כגון כתיבה וכו', צריכה את הגוף, כן בחר ה' לעשות את מלאכתו על ידי 'כחות האלו, אשר הקוה הי' ספירות אשר עמם ה' מנהיג את העולם (באר לחי רואי). וזה מה שאמר אליהו הנביא לפני הקדוש ברוך הוא, אתה הוא שהוצאת עשר תיקונים שהם העשר ספירות, בכדי להנהיג עמם את העולם העליון ואת העולם הזה, ובכחות אלו אתה נסתגר מבני אדם, משום שאתה משפיע רק על ידי הספירות. - והוסיף ואמר לה', אתה הוא שמיחד את כל הכחות של הספירות, שהנה יש כחות דין ויש כחות חסד, וה' הוא מחבר ביניהם, בכדי למתק את הדין בחסד, וכשהם ממותקים נקראים כוחות הרחמים, ומשום שאתה כנשמה בתוך הכחות האלו, כנשמה לגוף, לכן מי שפירידי בין כחות הדין לכחות החסד, בכך אשר הוא חוטא לפני ה', ומעורר

וְעֹלָמִין דְּאַתְגְּלִין. וּבְהוֹן אֶתְכְּסִיאת
 ועולמות הגגלים. ובהם אַתָּה מִתְכַּסֶּה

מִבְּנֵי נִשְׂאָ, וְאַנְתָּה הוּא דְקָשִׁיר לֹון
 מבני אדם, ואתה הוא שְׁקוּשֶׁר אוֹתָם

וּמִיַּחַד לֹון. וּבְנִין דְּאַנְתָּה וְיֵי מִלְּנָאוּ -
 ומיוחד אותם. ומפני שאתה מבפנים -

כָּל מָאן דְּאַפְרִישׁ חַד מִתְחַבְרִיה
 כל מי שֶׁמְבַדֵּיל וּמְפְרִיד אַחַד מִחֻבְרוֹ,

מֵאַלְיִין עֶשֶׂר [סְפִירָן], אֶתְחַשֵּׁב לָהּ
 מאליון עשר ספירות, נחשב לו

כְּאַלוּ אֶפְרִישׁ בְּדוּתוֹ. וְאַלְיִין וְיֵי עֶשֶׂר
 כאלו הוא מפריד בדוּתוֹ. ואליו ועשר

את כוח הדיון, הרי הוא כביכול מפריד את הקדוש ברוך הוא בעצמו, אשר שוכן בכחות האלו כנשקיה בגוף (באר לחי רואי). ד. אור אין סוף ברוך הוא. ה. כי על ידי העוונות מפסיק השפיע למעלה, וכמו שכתוב "וְנִרְגַן מִפְּרִיד אֱלֹוִי", שרצונו יתברך להיטיב לברואיו לעולם, ובעוונות מונע כביכול את הרצון מלהיטיב, וכמו שכתוב "וּבִפְשִׁיעֵיכֶם שִׁלַּחָה אֶמְכֶם", ועל פן הארת העולמות באחירותו של ה'יהודי. ו. הנה מדת החכמה, החסד והנצח, המה משפיעים חסד בעולם. ומדות הבינה גבורה והוד, המה משפיעים דין ומענישים את החוטאים. ומדות הכתר תפארת וסוד ומלכות, המה משפיעים רחמים, כלומר לא רק דין ולא רק חסד, שאם ה' ישפיע רק חסד, ברב טובה חוטאים, ואם ישפיע רק דין, ברב קשי פורקים על, ולכן ה' משפיע בדרך כלל רק רחמים

סְפִירוֹת אֲנוּן אֲזֵלִין בְּסִדְרָן, תַּד אֲרִיךְ

סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים בְּסִדְרָם, אֶחָד אֶרֶךְ,

וְחַד קָצֵר וְחַד בֵּינוּנִיזוּ. וְאַנְתָּה הוּא

וְאֶחָד קָצֵר, וְאֶחָד בֵּינוּנִי. וְאַתָּה הוּא

דְּאַנְהִיג לִוְךָ, וְלִית מָאן דְּאַנְהִיג לָךְ,

שְׁמַנְהִיג לְהֵם. וְאִין מִי שְׁמַנְהִיג לָךְ,

לָא לְעֵלָא וְלָא לְתַתָּא וְלָא מְכַל

לָא מְלַמְעָלָה וְלָא מְלַמְטָה וְלָא מְכַל

סְטָרָא. לְבוּשִׁין וְתַקְנֵת לִוְךָ דְּמַנְיָהוּ

צַד שֶׁהוּא. לְבוּשִׁים תַקְנֵת לְהֵם, שְׁמֵהֵם

פְּרַחֲזִין נְשַׁמְתִּין לְבַנֵּי נְשָׂא. וְכַמְה

פּוֹרְחִים נְשַׁמּוֹת לְבַנֵּי אָדָם, וְכַמְה

גּוֹפִין תַקְנֵת לִוְךָ, דְּאַתְקַרִּיאוּ גּוֹפִין

גּוֹפִים תַקְנֵת לְהֵם, שְׁנַקְרָאוּ גּוֹפִים

(הג'ר"א). ז. בְּלוֹמֹר קוּ יְמִין אֶרֶךְ קוּ שְׁמֹאל קָצֵר וְקוּ אֶמְצַע בֵּינוּנִי. ח. דְּהִינּוּ

לְפִנְיֵינוּת ה" סְפִירוֹת (הג'ר"א) - לְבוּשׁ רִיחְנֵי הַכְּנֵת לְעֶשֶׂר כְּחוֹת הָאֵלוּ שְׁעָמִם

אַתָּה מְנַהֵג אֶת הָעוֹלָם, וְהַלְבוּשׁ שֶׁל הַכְּחוֹת הָאֵלוּ, הֵן הַנְּשַׁמּוֹת שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם,

וְעַל זֶה אֶמְרוּ חז"ל שֶׁהָאֲבוֹת הֵם הַמְּרַכְּבָה, לְמִשְׁלַל אֲבָרָהֵם הָיָה מְרַכְּבָה לְסְפִירוֹת

הַחֹסֵד, וְלָכֵן הוּא תְּמִיד הָיָה מְאַרְחֵם אוֹרְחִים, וְיִצְחָק הָיָה מְרַכְּבָה לְמִידַת הַגְּבוּרָה,

וְלָכֵן מְסַר עֲצָמוֹ לְמוֹת עַל קְדוּשַׁת ה' וְכו'. אֲמַנְם עַקֵּר נְשַׁמַּת הָאָדָם הִיא בְּעוֹלָם

הָעֵלְיוֹן כְּמוֹבָא בְּנֶפֶשׁ הַחַיִּים בְּשֵׁם הַגְּר"א, וְלָכֵן לְנִשְׁמָה בְּעוֹלָם הָעֵלְיוֹן גַּם יֵשׁ גּוֹף

לְגַבִּי **לְבוּשֵׁי** **דְּמַכְסִּין** **עֲלִיהוֹן.**
 כְּלָפִי הַלְבוּשִׁים שְׂמֻכְסִים עֲלֵיהֶם,
וְאֶתְקַרְיָאוּ **בְּתַקְוָנָא** **דָּא:** **חֶסְדִּין** -
 וְנִקְרָאִים בְּתַקוּן הַזֶּה. הַחֶסֶד
דְּרוּעָא **יְמִינָא.** **גְּבוּרָא** - **דְּרוּעָא**
 זְרוּעַ יְמִין. גְּבוּרָה זְרוּעַ

רוחני, ומשום שיש י' ספירות, יש י' סוגי נשמות אשר הספירות מתלבשות בהם, כן יש סוגי גופים רוחניים, לנשמות אשר בעולם העליון. ט. ונקראים הגופים שהם חיצוניות הספירות, בתקון זה (הגר"א). י. **מדת החסד:** עמה ה' משפיע חסד, והיא פנגד יד ימין, ובה אדם מטיב ביד ימינו לאחרים, **מדת הגבורה:** עמה ה' מעניש את הרשעים, ומכח מדת הגבורה מתגבר על יצרו הרע, והיא פנגד יד שמאל, ולכן מניחים את התפלין של יד, על יד שמאל, בכדי להכניע את כוח היצר הרע. **מדת התפארת:** עמה ה' מנהיג ומפאר את העולם, והיא רומזת לגוף האדם, אשר הוא מרפז הכל שבו הלב הראה וכו', והוא רומז ליעקב אבינו ע"ה שמדתו "וייעקב איש תם יושב אהלים" (בראשית כ"ה, כ"ז), והוא למוד התורה שהוא מרפז העולם ועיקר הבריאה כמו שכתוב (ימיהו ל"ג, כ"ה) "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי", זוהי ברית התורה. ולכן מי שהוא מפאר את ה' ומרבה בלמוד התורה לשמה בכל חלקי הפרד"ס, הרי הוא זוכה להיות מרובה למדה הזאת. **מדות הנצח וההוד:** אשר עמם משלח מלאכים אשר יעשו את שליחותו, ומשם ניקת הנביאים הנקראים מנהיגי הדור, ורומזים לשתי רגליו של האדם, הנצח פנגד רגל ימין וההוד פנגד רגל שמאל, אם ילך בדרך הטובה, לא תבוא עליו צרה. **מדת היסוד:** בה ה' מתקשר עם עמו ישאל, באות ברית קודש, ומתיחד בנו שאנו עמו השוקרים לו אמונים, והוא החותם וממנו השפיע והברכה. **מדת המלכות:** אשר על ידה ה' מגלה את מלכותו בעולם, והיא בחינת הפה, שעל ידי שאדם משבח את ה', ולומד את התורה מתגלה מלכות ה', ותורה שבכתב אחוז בתפארת ותורה שבעל פה במלכות, על

שְׂמַאלָא. תְּפַאֲרַת - גּוּפָא. נֶצַח וְהוּד

שְׂמַאלָא. תְּפַאֲרַת. כְּנַגְדַּת הַגּוּף. נֶצַח וְהוּד

- תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוּד - סִיּוּמָא דְגּוּפָא,

כְּנַגְדַּת שְׁנֵי רַגְלִים. יְסוּד - שְׁלִימוֹת הַגּוּף,

אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מַלְכוּת - פְּה תוֹרָה

וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מַלְכוּת - נִקְרָאת פְּה, תוֹרָה

שְׁבַעַל פְּה קְרִינָן לָהּ. חֲכָמָה [יא] -

שְׁבַעַל פְּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה

מוֹחָא, אִיהִי מַחְשָׁבָה מְלָגָאוּ. בִּינָה -

הִיא הַמוֹחַ, הִיא הַמַּחְשָׁבָה שְׁבַפְנִים. מִדַּת הַבִּינָה

לְבָא, וּבָה הֵלֵב מִבִּין. וְעַל אֱלִין תְּרִין

הִיא הֵלֵב, וּבָה הֵלֵב מִבִּין, וְעַל אֱלוֹ שְׁנֵיהֶם [הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה]

בְּתִיב: "הַנְּסִתְרוֹת" לִיהוּה

נְאָמַר, הַנְּסִתְרוֹת לָהּ

כּוּן הַמּוֹחַ בְּלַפְּוּדוֹ תוֹרָה שְׁבַכְתָּב עִם תוֹרָה שְׁבַעַל פְּה מוֹקְשֵׁר יְסוּד וּמַלְכוּת וְהוּא

תִּיקוּן הַבְּרִית, וְהַקְּב"ה בְּרָא אֶת הָאָדָם כְּנַגְדַּת סְפִירוֹת עֲלִיוֹנוֹת וּבְמַעֲשָׂיו מִתְקוּן

הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים (בַּעַל שֵׁם טוֹב). יֵא. מִדַּת הַחֲכָמָה: הִיא בְּמוֹחוֹ שֶׁל אָדָם.

וְהִיא הַמְּוִדָה הַשְּׁנִיָּה שֶׁל ה' אֲשֶׁר הִיא מִדַּת הַחֲכָמָה, שְׁעִמָּה הוּא יְסוּד אֶת בְּרִיאַת

הָעוֹלָם (רַמְח"ל). מִדַּת הַבִּינָה: הִיא כְּנַגְדַּת הֵלֵב, רַחֲמֵנָא לִיבָא בְּעִי. וְהִיא הַמְּוִדָה

הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל ה', שְׁעִמָּה הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם בְּבִינָה, הַחֲכָמָה הִיא הַבְּנָה כְּלִלִית,

הַבִּינָה הִיא הַבְּנָה פְּרָטִית, וְכִמוֹ שֶׁפָּרְשׁוּ חז"ל 'וּנְבוֹנִים' הַקְּבוּנִים דְּבָר מִתּוֹד דְּבָר

אֱלֹהֵינוּ ויב¹! . כֶּתֶר עֲלִיּוֹן - אִיהוּ כֶּתֶר
 אֶלְקִינוּ. כֶּתֶר עֲלִיּוֹן, הוּא כֶּתֶר

מַלְכוּת. וְעֵלָה אֶתְמַר: מִגִּיד
 מַלְכוּת, וְעָלִיו נֹאמֵר מִגִּיד

מֵרֵאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ קַרְקַפְתָּא
 מֵרֵאשִׁית, אַחֲרִית, וְהוּא הָרֵאשׁ שְׁמַנִּיחִים עָלָיו

דְּתַפְּלִי. מְלַגְּאוּ ויב² אִיהוּ אוֹת יו"ד
 תַּפְּלִין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יוֹד

וְאוֹת ה"א וְאוֹת וְאו"ו | וְאוֹת ה"א, ויב³
 וְאוֹת הָא וְאוֹת וְאו"ו וְאוֹת הָא, וְאוֹת הָא,

דְּאִיהוּ אֶרַח אֶצִּילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִין
 שְׁהוּא דְרָךְ אֶצִּילוֹת, וְהוּא מְשָׁקָה

(רמח"ל). מִדַּת הַכֶּתֶר: הִיא הַמִּזְדָּה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל ה', אֲשֶׁר הִיא רְצוֹן ה' (רמח"ל),
 וְהִיא נִקְרָאת כֶּתֶר מַלְכוּת מִשּׁוּם שֶׁסּוּף מַעֲשֵׂה בְּמִחְשְׁבָה תַּחֲלָה, כְּלוּמֹר
 שֶׁהַמַּלְכוּת שֶׁהִיא הַמִּזְדָּה הָאַחֲרוֹנָה, הִיא מְכַל מְקוּם כְּלוּלָה בְּמִזְדָּה הָרֵאשׁוֹנָה,
 מִשּׁוּם שֶׁכָּל רְצוֹנוֹ שֶׁל ה' לְבַרָּא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, הוּא רַק בְּכַדִּי לְגַלוֹת אֶת מַלְכוּתוֹ
 (וזהו). וְזֶה כֹּה שְׂאֵמֹר "מִגִּיד מֵרֵאשִׁית אַחֲרִית", הַכֶּתֶר הוּא רֵאשִׁית וְהַמַּלְכוּת
 אַחֲרִית, הַסּוּף נְעוּז בְּרֵאשׁ וְהָרֵאשׁ נְכַלל וּמִתְגַּלֶּה בְּסוּף בְּמַלְכוּת. יב. עַל דְּרָךְ
 בְּאוֹר הַגֶּד"א. יג. עַד כָּאן מְדַבֵּר מֵהַלְבוּשׁ הַחִיצוֹנִי, וּמְכַאן מְבַאֵר עֵנִין הַנִּשְׁמָה
 הַפְּנִימִית. יד. גִּימְטְרִיא "אָדָם" וְהוּא שֵׁם מ"ה.

דְּאֵילָנָא בְּדְרוּעוּי וְעַנְפוּי, כְּמִיא
את האילן בְּדְרוּעוּתִי וְעַנְפוּי,
כְּמִיא
דְּאֵשְׁקִי לְאֵילָנָא וְאֵתְרֵבִי בְּהֵהוּא
שְׁמֵשְׁקִים את האילן, וְאֵתְרֵבָה וּמִתְגַּדֵּל
בְּאוֹתוֹ
שְׁקִיוֹ:
ההשקאה.

רְבוּן עֲלָמִין, אַנְתָּה הוּא עֲלֵת הָעֲלוֹת
רְבוּן הָעוֹלָם, אַתָּה הוּא עֲלִיוֹן עַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים,
וְסַבְתָּ הַסְּבוֹת, דְּאֵשְׁקִי לְאֵילָנָא
וְסַבְתָּ כָּל הַסְּבוֹת, וְאַתָּה מְשַׁקֵּה אֶת הַסְּפִירוֹת שְׁנִקְרָאִים אֵילָן,
בְּהֵהוּא נְבִיעוּיִי. וְהֵהוּא נְבִיעוּי אֵיהוּ
בְּנִבְיַעַת הַמַּעֲנָן, וְאוֹתוֹ אֹר הַמַּעֲנָן הוּא
בְּנִשְׁמָתָא לְגוּפָא, דְּאֵיהוּ חַיִּים
בְּנִשְׁמָה לְגוּף,
לְגוּפָא, וּבְדָ לִית דְּמִיּוֹן וְלִית
לְגוּף, וּבְדָ אֵין דְּמִיּוֹן, וְאֵין

דְּיוֹקְנָא [יז] מִכָּל מַה דְּלִגְנָא וְלִבְרָ.

דְּמוֹת מִכָּל הַסְּפִירוֹת וְהַנְּבִרָאִים הַפְּנִימִיִּים וְהַחִיצוֹנִיִּים.

וּבְרֵאתָ [יח] שְׁמֵיָא וְאַרְעָא, וְאַפְקַת
וּבְרֵאתָ שְׁמַיִם וְאָרֶץ. וְהוֹצֵאתָ

מִנְהוֹן וַיְהִי [יט] שְׁמֵשָׁא וְסִיְהֵרָא וְכוֹכְבֵיָא
מֵהֶם שֶׁמֶשׁ, וְיָרֵחַ, וְכוֹכְבִּים

וּמִזְלֵי, וּבְאַרְעָא וְאֵילָנִין וְדְשָׁאִין,
וּמִזְלוֹת. וּבְאָרֶץ בְּרֵאתָ אֵילָנוֹת וְדְשָׁאִים,

וּגְנַתָּא דְעֵדָן, וְעֵשְׁבִיָּין, וְחִיּוֹן וְעוֹפִין
וְגַן עֵדֶן, וְעֵשְׂבִיִּים, וְחַיּוֹת וְעוֹפוֹת

וְנוֹנִין, וּבְעִירֵין, וּבְנֵי וְנִשָּׂא.
וְדָגִים וּבְהֵמוֹת וּבְנֵי אָדָם.

טז. גם לא רוחנית כמו שכתוב (ישעיה מ, י"ח) "וְאֵל מִי תִדְמִיּוּן אֵל וְמוֹה דְמוֹת תַּעֲרֹכוּ לוֹ", (ובפסוק כ"ה שם) "וְאֵל מִי תִדְמִיּוּנֵי וְאַשְׁוֶה יֵאמֹר קְדוֹשׁ". יז. כלומר שהם תולדות שמים וארץ, שנבראו אחר בריאת השמים והארץ, כלומר שעל ידי כך יראו את גדולתו ותברך, וילמדו מהם את הדרך הנכונה, כגון מנמלה יש לנו ללמד שלא להתעצל, משום שהיא בריה חרוצה מאוד כמובא בגמרא בחילין, ועוד, ובכללות נקרא שמים וארץ. "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו" (ישעיה מג, ז). יח. נראה לי, אלו עשבים ששורשם בגן עדן ומסוגלים לרפואת האדם (בדי ערבות).

לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּהוֹן עֲלֵאִין, וְאִידָּ
 להכיר ולהודיע בהם עליונים, ואיד

יְתַנְהֵנוּן בְּהוֹן עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, וְאִידָּ
 יתנהגו יתנהגו בהם עליונים ותחתונים, ואיד

אַשְׁתְּמוּדְעָאן עֲלֵאִי וְתַתְּאִי, וְלִית
 נכרים ונודעים עליונים ותחתונים, ואין מי

דִּידַע בְּךָ בְּלָל. וְכַר מְנָה, לִית יְחוּדָא
 שיודע ומשיג באין סוף ברוד הוא כלל. ובלעדי אורו יתברך, אין יחוד

בְּעֵלְאִי וְתַתְּאִי^{יט}. וְאַנְתָּ אַשְׁתְּמוּדַע
 בעליונים ותחתונים, ואתה ואנת אשתמודע

אַדוֹן עַל כְּלָא. וְכָל סְפִירָן כָּל חַד -
 אדון על כלם, ולכל ספירה לכל אחד

אֵית לֵיה שֵׁם יְדִיעָא, וּבְהוֹן
 יש ליה שם ידוע, ובשמות

אַתְקַרְיָאוּ מְלֵאכֵיָא^כ. וְאַנְתָּ לִית לָךְ
 הספירות נקראים המלאכים. ואתה אין לך

יט. עפ"י פסא קלף. ויש גורסים 'יחידאי', וכונתם שהוא יתברך יחיד בכל העולמות. כ. אשר הם שליחים ומכונים של פעלת הספירות (פסא קלף).

שֵׁם יְדִיעָא, דְּאַנְתָּ הוּא מְמַלָּא כָּל

שֵׁם יְדוּעַ, שְׁאַתָּה הוּא מְמַלָּא וּמְחִיָּה אֶת כּוֹלָם

שְׂמַחֵין וְכַן, וְאַנְתָּ הוּא שְׁלִימוּ דְכָלְהוּ.

הַסְפִּירוֹת הַנִּקְרָאִים בְּשִׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא הַמְשָׁלִים וּמְמַלָּא אֶת כּוֹלָם

וְכַד אַנְתָּ תַסְתַּלֵּק מִנְהוֹן, אֲשַׁתְּאֲרוּ

וְכַאֲשֶׁר אַתָּה מְסִיר אֶת הַשְּׁפָעְתָךְ מֵהֶם, שְׁאָרוֹ

כָּלְהוּ שְׂמַחֵין כְּגוֹפָא כְּלָא נִשְׂמַתָּא.

כָּל הַשְּׁמוֹת כְּגוֹף בְּלִי נִשְׁמָה.

אַנְתָּ וְכַן הוּא חֲכִים וְלֹא בַחְכְּמָה

אַתָּה הוּא חָכָם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֲכֻמָּה

יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מִבִּין וְלֹא בְּבִינָה

הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת, אַתָּה הוּא מִבִּין וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה

כא. כִּי הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הוּא הַנְּשַׁמָּה הַמְחִיָּה אֶת כּוֹלָם וְאִין לְהֶם כּוֹחַ

מְעַצְמָם כָּלְל. **כב.** כִּי כָל הַנְּאֻצְלִים יֵשׁ לְהֶם חֲכָמָה מִכַּח חֲכָמָה עֲלִיוְנָה הַיְדוּעָה,

וְכַן מִהִבְיָנָה הַיְדוּעָה, אֲבָל הוּא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ, הוּא מְקוֹר הַחֲכָמָה וְהוּא מְקוֹר הַבִּינָה,

הוּא מְקוֹר הַכָּל, וְאִין יְדִיעָה חוּץ מִקּוֹנֵו, וְאִין חַיִּים חוּץ מִקּוֹנֵו, וְהוּא מְקוֹר הַכָּל,

וְהוּא הַמְּאֻצֵּל הַכָּל, וְהוּא הַמְּמַצִּיא הַכָּל, וְהַכָּל צְרִיכִים לוֹ, וְהוּא אֵינוֹ צְרִיךְ לְהֶם,

וְלֹא לְשׁוּם אֶחָד מֵהֶם, כִּי לֹא יֵשׁ קוֹדֵם מִקּוֹנֵו שִׁיְהִיָּה צְרִיךְ אֵלָיו, וְכַהֲשֵׁה אֲצִיל

וְבָרָא וְיִצֵּר וְעָשָׂה, אִין כּוֹחַ בְּפָה לְאוֹמְרוֹ, וְאִין כּוֹחַ בְּאֶזְן לְשׁוֹמְעוֹ, וְאִין כּוֹחַ בְּלֵב

הַאֲדָם לְהַשְׁיֵג וּלְהַכִּיר הָעוֹנֵן עַל בּוֹרְיוֹ, וְעַל הַכָּל יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיָּה רַבָּא בְּרוּךְ

הוּא וְבָרוּךְ שְׁמוֹ (פְּסָא אֱלֹהֵי לְרַבֵּי אֱלֹהֵי מֵאֵי ז'י"ט).

יְדִיעָא. לִית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא וּבְנֵי, אֵלָא

הַיְדוּעָה בְּסִפְרֵי־רֹת. אֵין לָךְ מְקוּם קָבוע וְיְדוּעַ, אֵלָא

לְאִשְׁתְּמוּדְעָא תּוּקְפֵךְ וְחִילְךָ לְבְנֵי

הַנְּהַגְתֵּךְ לְהוֹדִיעֵנוּ תְּקִפֶךָ וְחִזְקֶךָ לְבְנֵי

נְשָא וּבְדִין. וְלֹא־חֲזָאָה לֹוֹן אֵיךְ אֲתַנְהַג

אָדָם. וְלֹהֲרָאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵג

עַלְמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאֵינֹון צְדָק

הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שְׁהֵם צְדָק

וּמִשְׁפָּט, כְּפֹם עוֹבְדֵיהוֹן דְּבְנֵי

וּמִשְׁפָּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי

נְשָא וּבְדִין. דִּין וְכוּן אֵיהוּ גְבוּרָה. מִשְׁפָּט -

אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא

בג. כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ בְּמִ"ר (וַיֵּצֵא ס"ח ט'), מִפְּנֵי מַה מְכַנִּים שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּבָ"ה וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ מְקוּם, שֶׁהוּא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין עוֹלְמוֹ מְקוּמוֹ (בְּאֵר לְחֵי רוּאֵי).

כד. שְׂכָל יְדִיעַתְנוּ הִיא עַל יְדֵי הַסְּפִירוֹת, שֶׁבֵּהֶם נוֹדַע הַתְּקֵף וְהַחֲזֵק וְהַנְּהַגָּה לְבְנֵי אָדָם. - שְׂכָל עֵינֵן שֶׁבְּרָא אֱלוֹקִים הָעֵשֶׂר סְפִירוֹת, הַכֹּל לְכַבּוֹד בְּרָא, לִידַע וְלֹהוֹדִיעַ אֲשֶׁר כְּפִיכּוֹל מִתְנַהֵג עַל פִּי הַסְּפִירוֹת, הֵן לְדִין וְהֵן לְרַחֲמִים, רַק כְּפִי עוֹבְדֵיהוֹן דְּבְנֵי נְשָא שְׂכָפִי הַמְּדָה שֶׁהָאָדָם מוֹדֵד, בַּהּ מוֹדְדִין לוֹ, שֶׁיֵּשׁ עַל הַכֹּל מְדָה יְדוּעָה, הֵן לְהַעֲנִישׁ לְעוֹבְרֵי רְצוֹנוֹ, וְהֵן לְשַׁלֵּם שְׂכָר לְעוֹשֵׂי רְצוֹנוֹ. (בְּאֵר לְחֵי רוּאֵי). **כה.** כְּדִי שִׁתְּרָאָה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ עֲלֵיהֶם. **כו.** מִכָּאֵן וְאֵילָךְ מְפָרֵשׁ אֵיךְ הַשִּׁי"ת מְשַׁתְּמֵשׁ בְּהוֹ' מַדּוֹת חַג"ת נְהי"ם לְהַנְהִיג עוֹלְמוֹ אִם לְחֶסֶד וְאִם לְדִין (בְּאֵר לְחֵי רוּאֵי). - אִם הָאָדָם חוֹטֵא, ה' מַעֲנִישׁ אוֹתוֹ עַל יְדֵי מַדַּת הַגְּבוּרָה. וְאִם הָאָדָם בְּיוֹנֵי, ה' דִּן

עֲמוּדָא דְאִמְצֵיתָא וְכֹז. צְדָק -
 העמוד האמצעי. צדק היא

מַלְכוּתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזִי צְדָק וְכֹז
 המלכות הקדושה. מאזני צדק, וְכֹז

תְּרִין סְמֵי קְשׁוּמֵי. הֵינן צְדָק - אוֹת
 שני עמודי האמת. הֵינן צְדָק, היא אוֹת

בְּרִית. כִּלְא לְאַחֲזָאָה אִיךְ אֶתְנַהֵיג
 ברית. הכל להראות איך מתנהג

עֲלֵמָא וְכֹז. אֲבָל לֹא הָאִית לְךָ צְדָק
 העולם אבל לא שיש לך צדק

אותו ברחמים, לא בחסד ולא בדיון, אשר רחמים אלו הקמה ממדת התפארת. ואם האדם דן לכף זכות, ה' דן אותו בצדק, דהינו מלשון צדקה, על ידי השכינה שהיא אם ישראל והיא נקראת כנסת ישראל, שהיא מבקשת מה' לחמל על עם ישראל. ומאזני צדק, הם מדות נצח והוד אשר משם מגיעים המלאכים, אשר הקמה רואים את מעשי בני האדם, ושוקלים את מעשיו לפני ה' (זוהר). וההין צדק, היא מדת היסוד שהיא כביכול הברית מילה העליון, אשר שם יש את מלאכי הרוחמים, שבנצח יש את מלאכי החסד, ובהוד יש את מלאכי הדיון, וכאן יש את מלאכי הרוחמים (רמ"ל), שהקמה פעין ג' דינים. כזו. שהיא מדת התפארת. כח. הם מדות נצח והוד, שתומכים את התפארת שנקראת אקמת, כמו מאזנים שיש בהם ימין - נצח, שמאל - הוד, והקמתם וקמברם הוא התפארת, הם הרוחמים הנולדים ממיזוג הדיון והחסד. כט. כל המדות הקמה עומדות להראות איך הש"ת מנהיג את העולם, ובכך להשפיע להם לפי מעשיהם. 5. כמו שכתוב: מפי עליון לא תצא הרעות והטוב (איכה פרק ג' לח).

יְדִיעָא דְאִיהוּ דִין, וְלֹא מִשְׁפֵּט
 הַיְדוּעַ שֶׁהוּא דִין וְלֹא מִשְׁפֵּט

יְדִיעָא דְאִיהוּ רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֱלִין
 הַיְדוּעַ שֶׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֱלֹ

מַדּוֹת כָּלֵל [18].
 הַמַּדּוֹת כָּלֵל.

הַבְּנֵה בְּשִׁפְטִים אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב אֶת שְׁבַחֵי הָאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא הַתְּחִיל בְּמִצְוֵה לְדַרְזוֹ לְדַבְּרֵי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָנָאי
 הַקְּדוּשׁ דְּלִיה אֲתִיב רְשׁוּתָא וְהוֹדְמְנוּתָא עֵילָאָה, וְאֵין זִלְתָּו
 לְגַאּוּל הַשְּׂכִינָה וְיִשְׂרָאֵל מְגֻלּוּתָא, לְבָן בְּקִשׁ אֱלֹהֵינוּ ז'ל וְאָמַר
 קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְגַלְה רְזִי תוֹרָה. (הַדְרָת מַלְךְ - כְּבוֹד מַלְךְ מִהַר"ש

אֵלָא כְּשִׁחוּטָאִים הַתְּחַתּוּנִים, הַטוֹב לָהֶם, לְקַבֵּל עוֹנֵשׁ וּלְכַפֵּר עַל חוּבָם, וְאַחַר כֵּן
 יוֹכְלוּ לְקַבֵּל שְׂכָרָם מוֹשְׁלָם. א. אָבֵל אֵין תַּאֲר מַדּוֹת בְּעֲצֻמוֹת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא, לֹא דִין וְלֹא רַחֲמִים, וְאֵין לְכַנּוֹת בּוֹ שׁוּם מְדָה וּסְפִירָה כָּלֵל. - כְּלוּמַר אָף
 עַל פִּי שְׁאֵנוּ מְדַבְּרִים מִשְׁמֹת הַמַּדּוֹת וּפְעֻלָּתָם אֵין אָנוּ אוֹמְרִים שֶׁהַשְּׁמֹת הֵם
 תַּאֲר מַעֲצָמוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ, כִּי שְׁמוֹת שֶׁל הַמַּדּוֹת אֵינָם כִּי אִם מַמַּדּוֹת
 וְכֹלִים שְׁמֻנְהִיג בְּהֵם אֶת הַתְּחַתּוּנִים, (בְּאֵר לַחֵי רוּאִי). וְזֶה שְׁאָמַר וְלֹא מִכָּל אֱלִין
 מַדּוֹת כָּלֵל, רְצוּנוֹ לוֹמַר שֶׁעִילַת עַל כָּל הָעֻלּוֹת לֹא אֵיִת בֵּיה מִכָּל אֱלִין מַדּוֹת
 כָּלֵל (זִי הוֹהֵר). - וְעַן סִפְר הַפְּרָדֵס מִהַרְמ"ק (שַׁעַר עֲצֻמוֹת וְכֹלִים פ"ה), שְׁכַתְּב שְׁחִסַּר
 כָּאן סוּף הַמַּאֲקָר, עִם כָּל זֶה יֵצֵא לָנוּ אוֹר גְּדוֹל אֵל הַנְּרַצָּה לָנוּ בְּשַׁעַר הַזֶּה, עַכ"ל.
 וּבְדַפּוּס קוּשְׁטָא נְדַפֵּס הִגְהָה בְּשֵׁם הַרְבּ מֵאִיר פְּאִפִּירֵשׁ, וְז"ל: מְצֻאֲתֵי כְּתוּב כָּאן
 בְּשֵׁם הָאֲרִיז"ל, וְז"ל, חִסַּר כָּאן וְשִׁיַּךְ לְכָאן מַה שְׁכַתְּבוּ בְּזוּהַר חֲדָשׁ (דף נה:) "אִיהוּ
 אֲפִיק כְּלֵא" עַד "פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּו" עַכ"ל. וּבַהֲצָאֲת מֵתוֹק מְדַבֵּשׁ נִמְצָא
 בְּזוּהַר חֲדָשׁ (כִּרְד' ב' ע' ק"ז) בְּאֲמֻצֵּע ד"ה וְאֵינָנוּ תַלְת קִטִּירִין, (עַד ע' קי"ד) סוּף ד"ה

בּוֹאֵגְלוֹ וְיָעַ). וְאָמַר מֵעַתָּה רְצֵה אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב
 שְׁהַרְשִׁי לֹא יַחֹשׁ עוֹד מִלְּגָלוֹת וּלְחֹדֶשׁ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, יַעַן
 כִּי לֹא לְבָדוֹ נָתַנּוּ לוֹ הוֹדְמָנָא וְרִשׁוּתָא בְּזֵה, וְאֵין זוּלָתוֹ בְּדוֹד
 לְגַאוֹל הַשְּׂכִינָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּתָא, לְכֵן אָמַר לוֹ קוּם רַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְכוּ, וְעֲשֵׂה וְאֵל תֵּאָחֵר וְחֹדֶשׁ רִזִּין טְמִירִים כִּי לְךָ לְבַד
 אֶתְיָהִיב רִשׁוּתָא וְהוֹדְמָנָא מִמְּרוּמִים לְחֹדֶשׁ וּלְגָלוֹת הַסּוּדוֹת,
 וְעַל יְדֵי זֶה יִקְרַב הַגְּאוּלָּה (וְיִי הוֹדֵר).

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְּשׁוּן מְלִין נְלִבּו

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְּשׁוּן סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים

עַל יְדָךְ. דְּהָא רִשׁוּתָא אֵית לָךְ

עַל יְדָךְ שְׁהָרִי רִשׁוּת נְתַנָּה לָךְ

לְנִלְאָה רִזִּין טְמִירִין עַל יְדָךְ, מַה

לְנִלְאוֹת רִזִּים נְסִתְרִים עַל יְדִיךְ, מַה

דְּלֹא אֶתְיָהִיב רִשׁוּת לְנִלְאָה לְשׁוּם בְּרַ

שְׁלֹא נָתַן רִשׁוּת לְנִלְאוֹת לְשׁוּם בְּרַ

נִשׁ עַד כְּעֵן:

אָדָם עַד עֵתָה.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְלֵאמֹר: לְךָ
 קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר: לְךָ -

יְהוָה הַגְּדוּלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת
 ה' הַנְּהַגוֹת הַגְּדוּלָּה - חֶסֶד, וְהַגְּבוּרָה, וְהַתְּפָאֶרֶת,

וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד, כִּי כָל בְּשָׁמַיִם
 וְהַנִּצָּח, וְהַהוֹד. כִּי כָל - יְסוּד, בְּשָׁמַיִם

וּבְאַרְצֵי וְלֵאמֹר: לְךָ יְהוָה הַמְּמַלְכָה.
 וּבְאַרְצֵי. לְךָ ה' הַמְּמַלְכָה - מַלְכוּת.

וְהַמְּתַנַּשֵּׂא לְכָל לְרֵאשִׁי. עַל־אֵינִים
 וְהַמְּתַנַּשֵּׂא לְכָל לְרֵאשִׁי. עַל־אֵינִים

שְׁמַעוּ אֲנֹנִים דְּמִיכִין דְּחִבְרוּן וְרַעֲיָא
 שְׁמַעוּ, אֲלוּ יִשְׁנֵי חִבְרוּן, וְהַרוּעָה

ג. נראה שהיה דרךם לומר חדושי תורה מעמוד, לכן אמר קם רבי שמעון, (בגנה לר"ח הטוב). ד. אשר הקה השמות של הז' מדות מהי' מדות הנזכרות לעיל, שמנהיגות את העולם, [הגדולה - היא מדת החסד, הגבורה - היא מדת הגבורה וכו'] (הגר"א). ה. היסוד נקרא כל, שכולל בתוכו כל ההשפעות הטובות, לשומרי הברית, בשמים ובארץ שמקבל ההשפעות מלמעלה, כדי להשפיע למלכות הנקראת ארץ. שמים - תפארת, ארץ - מלכות, לחבר תורה שבכתב עם תורה שבפעל פה, שהוא תיקון הברית, פנודע. ו. והנה בפסוק זה יש יחוד שבעה ספירות הבגין, שבהם הנהגת העולם, לך פתח בו בתחלת הדרוש שהוא לצורך ותיקון העולם, (בגנה לר"ח הטוב). ז. אלו ד' צדיקים שהם האבות הקדושים ומשה רבינו, אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב -

מִהֵימָנָא [לח] אֶתְעֵרוּ מִשְׁנַתְכוֹן.
הַנְּאָמוֹ, הַתְּעוֹרוּ מִשְׁנַתְכֶם.

"הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ" - אֵלֶיךָ
"הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ", הֵם

אֲנִינוּ צְדִיקֵיךָ דְאֲנִינוּ מִסְטָרָא דְהַחִוּא
אֵלוֹ אוֹתָם הַצְדִיקִים, שֶׁהֵם מַחְלָק הַשְׂכִּינָה

דְּאֶתְמַר בָּהּ: "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עָר".
שְׁנָאֲמַר בָּהּ, "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עָר",

וְלֹאֵו אֲנִינוּ מֵתִים. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר
וְאֵינָם קְרוּיִים מֵתִים אֶלָּא יִשְׁנִים, וּבְשִׁבִיל זֶה נְאָמַר

תְּפֹאֲרֵת, מֹשֶׁה - נִצַּח, שְׁנוֹזְרִים בְּפִסּוּק "הַגְדֵּלָה וְהַגְבוּרָה וְהַתְּפֹאֲרֵת וְהַנְּצַח",
(בְּגִינָה לְרִ"ח הַטּוֹב). - וְנִקְדִּים כָּאֵן מִוֵּה שְׁכָתוֹב בְּסִפְרֵי (פ' בְּרַכָּה עה"פ "וְנִמְתָּ שֶׁם מֹשֶׁה"):
"וְנִמְתָּ שֶׁם מֹשֶׁה", סְמֻלְיוֹן אוֹמֵר מִחִילָה [מְעַרְהָ] הֵייתָה יוֹצֵאת מִקְבוּרָתוֹ שֶׁל
מֹשֶׁה לְקְבוּרָתוֹ שֶׁל אַבּוֹת, נְאָמַר כָּאֵן "וְנִמְתָּ שֶׁם מֹשֶׁה", וְנְאָמַר לְהֵלֵן "וְשָׁמָּה
קְבִרְוֹ אֵת אַבְרָהָם וְאֵת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ". - עוֹד רְאִיתִי כְּתוּב [בְּלִקוּט רְאוּבֵי פְרִשֵׁת
בְּרַכָּה, בְּשֶׁם סֵפֶר הַתְּמוּנָה] כִּי מֹשֶׁה וְצַפּוּרָה נִקְבְּרוּ בְּמַעְרַת הַמִּכְפֵּלָה, וְמוֹה
שְׁכָתוֹב "וְאֵתָה לֹא תְבוּא אֶל הָאָרֶץ", "וְשָׁמָּה לֹא תְבוּא", לֹא תְבוּא בְּעֶצְמוֹ, אֲבָל
הַמְּלָאכִים וּבִיאָךְ שָׁמָּה בְּטַהֲרָךְ, שְׁלֹא יֵדַע אִישׁ אֵת קְבוּרָתוֹ אֶלָּא הַמְּלָאכִים, עַן
שֶׁם. א"ה, וְאוּלַי מִשּׁוּם זֶה כְּתוּב [בְּתוֹסְפוֹת סוּטָה י"ג ע"ב] דְּסְמֻלְיוֹן מְלֵאךְ הָיָה,
עַן שֶׁם, יַעֲן שְׁכָתוֹב "וְלֹא יֵדַע אִישׁ אֵת קְבוּרָתוֹ", וְזֶהוּ הַהֲבָרַח לומר שֶׁהוּא שֶׁם
מְלֵאךְ וְלֹא שֶׁם חָכֵם, וְדו"ק (פּוֹכְבֵי אוֹר הַבַּעַשׂוּט וְתַלְמִידוֹ). וְלִפִּי מְדַרְשׁ זֶה מוּבָן לְמוֹה
חֶבֶר וְכָלֵל לְעוֹרֵר אֵת מֹשֶׁה רַבִּינוּ עִם ג' הָאֲבוֹת - שְׁכּוֹלֵם נִקְרָאִים יְשֵׁנֵי חֶבְרוֹן.
ד.ח. רַעֲיָא מִהֵימָנָא - מֹשֶׁה רַבְנוּ שֶׁהוּא הַרוּעָה הַנְּאָמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

בְּהוֹן: "הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ" וְגו'. רַעִיָא

בָּהֶם, "הַקִּיצוּ" וְרַנְנוּ" וְגו', מִשֶּׁה הַרוּעָה

מִהֵימְנָא, אַנְתָּ וְאַבְהֵן הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ [מט]

הַנְּאֻמוֹ, אַתָּה וְהָאֲבוֹת. הַתְּעוֹרְרוּ לְשִׁמְח

לְאַתְעָרוּתָא דְשְׂכִינְתָא, דְאִיהִי יִשְׁנָה

וְלַעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שְׁהִיא יִשְׁנָה

בְּגִלּוּתָא [מט], דְעַד כְּעַן צְדִיקָא בְּלָחוּ

בְּגִלּוּת, שְׁעַד עַתָּה, הַצְדִּיקִים כְּלָם

דְּמִיכִין וְשִׁנְתָא בְּחוֹרֵיהוֹן [מט]. מִיֵּד

רְדוּמִים, וְשִׁנְיָה בְּעֵינֵיהֶם. מִיֵּד

ל.ט. הרשב"י רצה לעשות תיקון לשכינה על ידי גלוי ולמוד סודות התורה, ונקרא "רננו", כדאמרו חז"ל: על הפסוק "קומי רני בלילה לראש אשמורות", אין רנה אלא תורה, ובפרט בלימוד סודות התורה שזה שמחת העליונים ומקרב את הגאולה. ומשה רבינו מתחנן שיעזרו לו לפדות השכינה ע"י לימוד זוה"ק והסוד, וכן כתב באור החיים הקדוש פרשת ויחי פרק מ"ט פסוק י"א.

מ. להיות השכינה בגלותא באפס שפע באין תומך ועוזר, ועל ידי הלימוד בסודות התורה יהיה סמך וסעד להשכינה הקדושה, וזאת התורת הסוד שהוא ר"ז גימטריה או"ר גורם לייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה, והגאולה השלימה במקרה גמינו אמן (זו הוהר). מ.א. פירוש א' בנחיריהם, מפני כי הנשמה שהוא חיות הגוף היא בחטם כדכתיב נשמת רוח חיים באפיו, וכן ופח באפיו נשמת חיים. פירוש ב': לבן של העינים כי העפעפים שוכבים על לבן המקיף

יְהִיבַת שְׂכִינָתָא תִּלְת קָלִיין [מב] לְגַבֵּי
 נִתְנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹש קוֹלוֹת, לְנֶגֶד

רַעִיא מְהִימְנָא, וַיִּימָא לִיה: קוּם
 הַרְוֵעָה הַנְּאָמֹן, וְאוֹמְרַת לוֹ: קוּם

רַעִיא מְהִימְנָא - דְּהָא עֲלֵךְ אַתְמַר:
 הַרְוֵעָה הַנְּאָמֹן. שְׁהֲרִי עֲלֵיךְ נְאֻמֵּר

"קוּל דְּדוּדֵי דוּפֵק" - לְנַבְאֵי בְּאַרְבַּע
 "קוּל דְּדוּדֵי דוּפֵק", אֲצִלֵּי בְּאַרְבַּע

אַתְוֹן דִּילִיָּה [מב], וַיִּימָא בְּהוֹן "פְּתַחֵי
 אוֹתֵיּוֹת שְׁלוֹ, וְיֹאמֵר בְּהֵם בְּכֵחֶם, פְּתַחֵי

לִי אַחוּתֵי רַעִיָּתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי". דְּהָא
 לִי אַחוּתֵי רַעִיָּתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי". שְׁהֲרִי כְּתוּב:

"תַּם עוֹנְךָ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף
 "תַּם עוֹנְךָ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף

אֶת הָעֵינַן (בְּגִיּוּהוּ לְרִ"ח הַטּוֹב). **מב.** כְּנֶגֶד ג' אֲבוֹת. (פֶּסַח קִלְדוֹ), טַעַם לְתַלְת קָלִיין
 כְּנֶגֶד ג' אוֹתֵיּוֹת שְׁמוֹ הַטּוֹב כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּינוּ הָאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים פְּרִשְׁת
 שְׁמוֹת בְּסוּד "וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה כִּי מִן הַמַּיִם מוֹשִׁיתִהוּ" שְׁהוּא מו' בְּחֶסֶד ש'
 בְּתַפְאֲרַת ה' בְּגִבּוֹרָה. אוֹ יוֹבֵן כִּי הַשְּׂכִינָה נִקְרְאָת "זֹאת" כְּנֹדָע וּמִסְפָּר זֹאת עוֹלָה
 ג' פְּעֻמִּים כָּל, לְכֹן יְהִיבַת תִּלְת קָלִיין (בְּגִיּוּהוּ לְרִ"ח הַטּוֹב). **מג.** בְּאַרְבַּע אוֹתֵיּוֹת

לְהַגְלוֹתְךָ" [מדר]. "שְׂרָאֲשֵׁי נִמְלָא טַל".

לְהַגְלוֹתְךָ שְׂרָאֲשֵׁי רֵאשֵׁי מִלָּא טַל

"מַאי נִמְלָא טַל"? אֵלֵא אֱמַר קְדוּשָׁא

וּמַדּוּעַ מִלָּא טַל? אֵלֵא אֱמַר הַקְדוּשָׁא

בְּרִיךְ הוּא: אַנְתָּ חֲשַׁבְתָּ דְּמִיּוּמָא

בְּרוּךְ הוּא, אַתָּה הִשְׁכִּינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׂמִיּוּם

דְּאַתְחַרְבַּ בֵּי מִקְדָּשָׁא דְּעָאֲלָנָא

שְׁנַחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעָלִיתִי

בְּבֵיתָא דִּילִי וְעָאֲלָנָא בִּישׁוּבָא? לָאוּ

לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, וְעָלִיתִי לְיִשׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה? אֵין זֶה

חֲבִי, דְּלֵא עָאֲלָנָא כָּל זְמַנָּא דְּאַנְתָּ

כָּד, שְׁבָאַמַּת לֹא עָלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שְׂאַתָּ

בְּגַלּוּתָא [מדר] תְּרִי לָךְ סִימְנָא: "שְׂרָאֲשֵׁי

בְּגַלּוּת! תְּרִי לָךְ סִימּוֹן, "שְׂרָאֲשֵׁי

שֶׁם י-ה-ו-ה, קְעוּרָא אֶת אַרְבַּע אוֹתוֹת שֶׁם א-ד-נ-י. מַד. וְלָמָּה נִקְרָאת 'תְּמָה', מִשּׁוּם שֶׁ"תָּם עֲגוּן בֵּת צִיּוֹן, לֹא יוֹסִיף, לְהַגְלוֹתְךָ" (אֵיכָה ד' כ"ב). וּכְמוֹ שֶׁאֲמָרוּ (בְּרַכּוֹת נו, ב) הַרְוָאָה תְּמָרִים בְּחֵלּוּם תְּמָר עֲגוּנוֹתָיו שֶׁנֶּאֱמָר תָּם עֲגוּן בֵּת צִיּוֹן (זוֹ הַזְּוָהר). וְהִשְׁכִּינָה הַקְדוּשָׁה נִקְרָאת תְּמָר כְּנֶאֱמָר (ש"ה ש"ז, ח) "זֹאת קוֹמְתָךְ דְּמִתָּה לְתִמְרוֹ", כְּאֲשֶׁר הִשְׁכִּינָה בְּיוֹפְיָהּ וּבְשִׂמְחָהּ (בְּדִי עֲרַבּוֹת). מַה. אֵלֵא הוֹלֵךְ עִמָּה

נִמְלָא טַל וּמִן, ה"א שְׂכִינְתָא
 נִמְלָא טַל, וְהָא הִיא הַשְּׂכִינָה

בְּגִלּוֹתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ
 בְּגִלּוֹת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָהּ וְהַחַיִּים שְׁלָהּ

אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ אֹת יו"ד אֹת
 הוּא בְּסוּד טַל, וְזֵה הוּא סוּד אֹת יו"ד אֹת

ה"א אֹת וְא"ו, וְאֹת ה"א אִיהוּ
 ה"א אֹת וְא"ו וְאֹת ה"א הִיא

שְׂכִינְתָא דְלֹא מַחְשְׁבֹן טַל וּמִן, אֱלָא
 הַשְּׂכִינָה שְׂאִינָה בְּחֻשְׁבוֹן טַל, אֱלָא

אֹת יו"ד אֹת ה"א וְאֹת וְא"ו
 אֹת יוֹד אֹת הָא וְאֹת וְא"ו

דְּסְלִיקוּ אֲתוֹן לְחֻשְׁבוֹן טַל. דְּאִיהוּ
 עֲלִים הָאוֹתִיּוֹת לְחֻשְׁבוֹן טַל, שְׁהֵשֵׁם הַזֶּה

בְּגִלּוֹת לְשִׁמְרָה. מוּ. טַל הוּא בְּגַמְטְרִיא שֵׁם יוֹד הָא וְאוּ מִשֵּׁם הַיּוֹד, וְנַעֲלָמָה
 כָּאֵן אֹת ה' שְׁהִיא שֵׁם הַשְּׂכִינָה. מוּ. בְּסוּד וְנִהַר יוֹצֵא מַעְדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן
 שֶׁג' אוֹתִיּוֹת י-ה-ו בְּמִלּוּי אֶלְפִין מְסַפֵּר טַל הוּא הַשְּׁפַע הַיּוֹרֵד מִזְעִיר אֲנָפִין לְה"א
 תַּתְּאָה, וְעַל זֶה אָמַר שְׁזָהוּ עֵנָן גְּלוֹת הַשְּׂכִינָה לְהַתְּרַחֲקוּתָהּ מִבַּעֲלָהּ וְעַל יְדֵי זֶה
 נִמְנַע מִמְּנָה הַשְּׁפַע טַל שֶׁל הַג' אוֹתִיּוֹת י-ה-ו, עַד לְעֵתִיד לְבֹאוֹ שְׁיִהְיֶה הַתְּקוּן
 הַשְּׁלֵם שֶׁתִּתְקַרֵב הַה"א תַּתְּאָה לְהַג' אוֹתִיּוֹת י-ה-ו וְעַל יְדֵי זֶה תּוּכַל לְהַמְשִׁיךְ

מַלְיָא לְשִׁכִּינְתָא מְנַבְיַעוּ דְכָל
ממלא את השכינה מפעין הנובע של כל

מְקוּרֵין עֲלָאִין. מִיד קָם רְעִיא
המקורות העליונים, מיד קם הרועה

מְהִימְנָא וְאַבְתָּן קְדִישֵׁין עֲמִיהָ [מת]. עֵד
הנאמן והאבות הקדושים עמו. עד

כָּאן רִזָּא דִּיחֻדָּא: "כָּרוּךְ יְחֻזָּה
כאן רזא דיחודא: היחוד.

לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן":
(תקוני זמר יז, א הקדמה אחרת לת"ז)

שפיע וחיות מהט"ל אורות דזעיר אנפין, (באר לחי רואי). ועתה מקמתין אתה בגלות, ואינו משפיע, וזהו סוד שראשי נמלא ט"ל, לומר שאין יחוד העליון. מח. כדי לעורר את השכינה, לצורך היחוד, ונעשה היחוד של הוי"ה-אדני".

וַיְהִי רַעְוָא

תְּפִלַּת יְהִי רַעְוֹן. כִּי עֲתָה עַל יְדֵי לַמּוֹד הַמְאֹמֵר פֶּתַח אֱלֹהֵי הַזְכוּר לְטוֹב הוּא עֵת רַעְוֹן וְזִמְן הַמְסוּגָל לְקַבֵּל תְּפִלוֹת.

[שְׁעַר הַכְּנֻסוֹת דף ע"ב]

וַיְהִי רַעְוָא מִן קֶדֶם עֵתִיקָא קִדְיָא
וַיְהִי רַעְוֹן מִלְּפָנֵי ה' הַעֲתִיק יוֹמִין הַקְּדוֹשׁ

דְּכָל קִדְיָשִׁין טְמִירָא דְּכָל טְמִירִין
מִכָּל הַקְּדוֹשִׁים וְנִסְתָּר מִכָּל הַנִּסְתָּרִים

סְתִימָא דְּכָלֵּא. דִּיתְמִשְׁדִּי מְלָא
נְעִלָם מִהַכֹּל. שְׂיתְמִשְׁדִּי טַל

עֲלָאָה מְנִיָּה לְמַלְיָא רִישִׁיָּה [מט] דְּזַעִיר
הַעֲלִיִן מִמֶּנּוּ לְהַשְׁפִּיעַ וְלְמַלְאוֹת הָרֵאשׁ שֶׁל זַעִיר

אַנְפִּין, וְלַהֲפִיל | לְחַקְלָא תְּפוּחִין
וְלַהֲמִשִּׁיד שֶׁפַע אֲנָפִין לְשִׁדָּה תְּפוּחִין

מט. חס ושלום אסור לדמוות כל דמות, ועל זה אמר הרשב"י בריש האדרא רבא את הפסוק (דברים כו, טו) "ארור האיש אשר יעשה פסל ומוסכה תועבת ה' מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן". וכל הנאמר הוא רק לסבר את האוזן, ואפילו קושל אינו כי הכל הוא רוחניות דק וצח. ג. חקל -

קְדֵי־שֵׁין בְּנִהִירוֹ דְּאַנְפִּין בְּרַעְוָא
 הַקְדוּשׁ בְּהָאֲרֵת פָּנִים בְּרַצוֹן

וּבְחֻדוֹתָא דְכָלְא. וַיִּתְמַשְׁדּוּ מִן קָדָם
 וּבְשִׁמְחַת הַכֹּל. וַיִּתְמַשְׁדּוּ מִלְּפָנֵי ה'

עֵתִיקָא קְדֵי־שֵׁין דְּכָל וְנָא קְדֵי־שֵׁין
 "הַעֲתִיק יוֹמִין הַקְדוּשׁ מִכָּל הַקְדוּשִׁים,

מְמִירָא דְכָל מְמִירִין סְתִימָא דְכָלְא.
 וְנִסְתָּר מִכָּל הַנִּסְתָּרִים וְנִעְלָם מִהַכֹּל.

רַעוּתָא וְרַחְמֵי חֲנָא וְחֶסֶדָא בְּנִהִירוֹ
 רַצוֹן וְרַחֲמִים חוֹ, וְחֻסְדּוֹ, בְּהָאֲרָה

עֲלָאָה בְּרַעוּתָא וְחֻדוּהָ עָלֵי וְעַל כָּל
 עֲלִיוְנָה, בְּרַצוֹן, וְשִׁמְחָה, עָלֵי וְעַל כָּל

בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל
 בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוּבִים אֵלַי, וְעַל

כָּל יִשְׂרָאֵל עִמִּיהָ. וַיִּפְרְקִינָא מִכָּל
 כָּל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. וַיִּפְדֶּה אוֹתָנוּ מִכָּל

שְׂדָה, הִיא הַשְּׂכִינָה הַקְדוּשָׁה, הַמְקַבֵּלֶת אֶת הַשִּׁפְעָה מִהַתְּפָאֲרֵת, הַתְּפָאֲרֵת נִקְרָא
 תְּפֻחַת הַקְדוּשׁ, שְׂכּוֹלֵל ג' גְּוִיָּים (נִמְשָׁל לְתַפּוּחַ הַכּוֹלֵל ג' גְּוִיָּים, לִבּוֹ, אֲדוּם, יְרוּק).
 נֵא. הַקְדוּשׁ מִכָּל הַקְדוּשִׁים שְׂאִין קְדוּשׁ מִמּוֹנּוֹ, וְכֵן הַקְדוּשׁ שֶׁל כָּל הַקְדוּשִׁים

עֲקָתִין בִּישׁוּן דִּייתוּן לְעֵלְמָא, וַיִּזְמִין

הַצְרוֹת הַרְעוֹת שְׂבָאוֹת לְעוֹלָם, וַיִּכְיִן

וַיִּתְיַהֵב לָנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסָתָא

וַיִּנְתָּן לָנוּ מְזוּן וּפְרַנְסָה

מִטְּבָתָא, בְּלִי צָרָה וְעֲקָתָא, מִמְזוּלָא

טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה, מִהַמְזָל הַעֲלִיּוֹן,

דְּכָל מְזוּנֵי בֵּיהַ תְּלִין. וַיִּשְׁוֹבִינָן

שְׁכָל הַמְזוּנוֹת מִמְנוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיִּצְלִינוּ

מֵעֵינָא בִישָׂא וּמִחֶרְבָא דְּמִלְאָךְ

מֵעֵינָן הַרְעַ, וּמִחֶרֶב מִלְאָךְ

הַמְּנוֹת וּמְדִינָה שְׁלַ גִּיהֲנוּם. וַיִּתִּי לָנָא

הַמְּנוֹת, וּמְדִינָן שְׁלַ גִּיהֲנוּם. וַיִּתָּן לָנוּ,

וּלְכָל נַפְשָׁתָנָא תְּנָא וְחֶסְדָא וְחַיִּי

וּלְכָל נַפְשׁוֹתָנוּ, חֶן וְחֶסֶד, וְחַיִּים

אַרְיֵי וּמְזוּנֵי רְוִיחֵי וְרַחֲמֵי מִן

אַרְכִים, וּמְזוּנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים,

קְדָמִיָּה. אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן,

מִלְּפָנֵינוּ, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

אָמֵן וְאָמֵן.

אָמֵן וְאָמֵן.

מִזֶּה טוֹב וּמִזֶּה נָעִים שֵׁיֵאמֶר הָאָדָם בְּכָל יוֹם אַחַר תִּיקוּן חֲצוֹת
 לְשׁוֹן זֶה אֲשֶׁר הוֹבֵא בְּזוֹהַר (פְּרָשַׁת נחֲוִיבוּ דף ס"ה ע"א, וְכֵן בְּזוֹהַר
 פְּרָשַׁת פְּקוּדֵי דף רכ"ז ע"א, וּבְרַף רס"ח ע"ב). וְאִם לֹא אוֹמְרוּ אַחַר תִּיקוּן
 לְאָה, יֵאמֶר בְּשַׁחֲרִית קוֹדֵם הַתְּפִלָּה, וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּשַׁבָּתוֹת וַיָּמִים
 טוֹבִים, כִּי דְבָרִים אֵלּוּ עֲמוּקִים מְאֹד מְאֹד, וְהַמְּבִין סוֹדֵם שֶׁל
 דְּבָרִים אֵלֶּה יוֹדֵעַ כַּמָּה תוֹעֵלֶת גְּדוֹלָה נַעֲשֶׂה בְּאַמִּידָתָם לְתִיקוּן
 אוֹתוֹ הַיּוֹם, בֵּין בְּפִרְצוֹף הַיָּמִים בֵּין בְּפִרְצוֹף הַזְּמַנִּים.

(כֵּן אִישׁ חַי מְקִיץ י"ב, וּבְשׂוֹרֵת רַב פְּעֻלִים (בְּחֶלֶק סוּד יְשׁוּרִים) הָאֵרִיךְ לְבָאֵר אֵת
 הַמְּאָמֶר הַנּוֹרָא הַזֶּה, וְכָתַב שֶׁם שֶׁזֶּה אֶחָד הַמְּאָמְרִים הַקְּשִׁים בְּיוֹתֵר בְּזוֹה"ק, עַכְתָּ"ד,
 וְכָאן הִבְאֵנּוּ בְּאוֹר הַמַּלְיָם עַל קִצָּה הַמְּזֻלָּג, וְתַן לְחֶסֶם וְיַחֲפֵם עוֹד).

אָמַר **רַבִּי** **שְׁמַעוֹן וְנָנוּ:** **אֲרִימִית**
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְימוֹתֵי

כִּי מְכַנְּנוּ כָּל הַקְּדוּשׁוֹת וְנִשְׁפָּעוֹת. **נב.** הִנֵּה מְרֹב הָעֵלָם הַסוּד הַנִּשְׁגָּב הַזֶּה, לֹא
 אִמְרוּ אֵלֶּה כְּמוֹ בְּדֶרֶךְ תְּפִלָּה, וְעַיִן שֶׁם בְּאוֹר עֲמוּק עַל תְּפִלָּה זֹאת, (רַמְח"ל גְּנוֹ
 הַרְמִיח"ל). **נג.** **מְבוֹא:** בְּאוֹר הַמְּאָמֶר הַנִּזְכָּר מְתָאֵר אִיךְ מִדַּת הַחֲכָמָה שֶׁהִיא
 הַמְּחַשְׁבָּה וְהַשְׂכָּל הָעֵלְיוֹן שֶׁל הַקַּב"ה כְּבִיכּוֹל, מְנַסָּה לְהַשְׁיֵג אֵת רְצוֹן ה', וְכִכֵּךְ
 הִיא זֹכָה שֶׁה' נוֹטֵעַ בָּהּ אֵת הַיְכָלֶת לְהַשְׁיֵג אוֹתוֹ מְעֻט מִן הַמְּעֻט, וְזֶה מְלַמֵּד
 אוֹתָנוּ כַּמָּה יֵשׁ לָנוּ לְדַבֵּק בֵּה' יְתִבְרַךְ, אֲמַנָּם כְּאֲשֶׁר הָאָדָם מִתְחִיל לְרַדֵּף וּלְהַשְׁיֵג
 אֵת ה', פְּרָסָה וּמְחִיצָה נִפְרָסֶת לְפָנָיו, וּמוֹנַעַת מִמֶּנּוּ אֵת הַדֶּרֶךְ הַנִּכְוָה, שֶׁרַק
 כְּאֲשֶׁר יֵשׁ לְאָדָם מְנִיעוֹת לְהַשְׁיֵג אֵת דֶּרֶךְ ה', אִזּוֹ הוּא מְתַעוֹרֵר עוֹד יוֹתֵר
 שְׂבָעֵתִים, וְחֻשְׁקוֹ וְכִיסוּפּוֹ גוֹבְרִים, וּלְבִסוּף הוּא בְּאֶמֶת
 זֹכָה שֶׁה' נוֹטֵעַ בּוֹ הַיְכָלֶת, אֲשֶׁר הַרְצוֹן הָעֵלְיוֹן יִשְׁפַע לְשֶׁם

יִדְאִי וְנִדִּי בְּצִלּוֹתַיִן לְעֵלָא וְנַח, דְּכִד
 יְדִי בְּתַפְלוֹת, לְמַעְלָה שְׂכַאֲשֵׁר

רְעוּתָא עֵלָא לְעֵלָא לְעֵלָא קְיָמָא
 הַרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עוֹמֵד

עַל הַהוּא רְעוּתָא דְלֹא אֲתִידַע וְלֹא
 עַל אוֹתוֹ הַרְצוֹן שְׁלֹא נוֹדַע וְלֹא

אֲתַפְס כְּלָל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְסַתִּים
 נִתְפַּס כְּלָל לְעוֹלָם. הָרֵאשׁ הַסַּתוּם

- יִתִּיר לְעֵלָא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק
 בְּיוֹתֵר לְמַעְלָה וְאוֹתוֹ הָרֵאשׁ הוֹצִיא

מָאִי דְאֲפִיק וְלֹא יִדְעַ, וְנִהִיר מָאִי
 מָה שְׁהוֹצִיא, וְלֹא נוֹדַע, וְהֵאִיר מָה

דְּנִהִיר כְּלָא בְּסַתִּמוֹ, רְעוּ דְמַחְשְׁבָה
 שְׁהֵאִיר, וְהַכֵּל בְּהַעֲלָם. וְרַצוֹן הַמַּחְשְׁבָה

עֵלָאָה - לְמַרְדָּף אֲבַתְרָה וְלֹא אֲתַנְהֵרָא
 הָעֲלִיּוֹנָה, לְרָדֵף אַחֲרָיו לְקַבֵּל הָאֲרָה

לַעֲד, אָמֵן. [הִיְסוּד מִסֻּד מִתּוֹךְ סֵפֶר לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן]. נִד. כְּמוּבָא בְּזוּהַר פְּרִשְׁתָּ
 יְתֵרוֹ, שֵׁישׁ לְהַרִים אֵת ' הָאֲצָבָעוֹת בְּתַפְלָה לְפָנֵי ה', אֲשֶׁר הָמָּה כְּנָגֵד ' סְפִירוֹת.
 וּבְמִקוּם אַחַר בְּזוּהַר אָמַר שְׂאֲסוּר לְהַרִים אֵת הַיְדִים בְּרַקְנֵיָא שְׁלֵא לְצַרְף הַתַּפְלָה.
 נִד. כְּלוּמַר שְׁהַתְפַּלֵּל לְפָנֵי ה' יִתְבַּרַךְ שְׁגִלּוֹי הַסּוּדוֹת הָאֵלוֹי יְהוּי לְרַצוֹן וּלְנַחַת רוּחַ

מִנֵּה. חֵד פְּרִיסוֹ אֶת־פְּרִיס, וּמְנוּ

ממנו. כעין מסך אחד נפרס, ומתוך

הַהוּא פְּרִיסָא - בְּרִדִּיפוּ דְהַהוּא

אותו המסך על ידי רדיפת זו

מִחֲשֵׁבָה עֲלָאָה - מָטִי וְלֹא מָטִי, עַד

המחשבה העליונה מגיע ולא מגיע עד

הַהוּא פְּרִיסָא, נְהִיר מָאִי דְנְהִירֵי

אותו המסך ומזה האיר מה שֶהאיר

וּכְדִין הַהוּא מִחֲשֵׁבָה עֲלָאָה נְהִיר

וכשקבלה אותה המחשבה העליונה היה עתיק מאיר

בְּנְהִירוֹ סְתִים דְלֹא יָדִיעַ. וְהַהוּא

באור סתום שלא נודע וזו

מִחֲשֵׁבָה לֹא יָדַע, בְּדִין בְּטִשׁ הָאִי

המחשבה לא ידע ואינו משיג גדול האור, אז הפה אותו

נְהִירוֹ דְמִחֲשֵׁבָה דְלֹא אֶת־יָדַע,

האור שהוא סוד המחשבה שלא נודעה

בְּנְהִירוֹ דְפִרְסָא דְקוּמָא דְנְהִיר מִמָּה

הפה בהארת מסך העומד והאיר ממה

לפניו. נו. פרוש שמקבל הארה מועטת רק כפה שהוא ראוי לקבל.

דְּלֹא יִדְעֵי נַזְו, וְלֹא אֶתִידְעֵי נַחַו וְלֹא
שְׂאִינוּ יְדוּעַ וּמְשִׁג, וְלֹא נוֹדַע וְלֹא

אֶתְגַּלְיָא נַטְו, וְכִדְיִן וְהֵאֵי נְהִירוֹ
הַתְגַּלְהָ וְאָזֵז זֶה הָאוֹר

דְּמַחְשְׁבָה דְּלֹא אֶתִידְעֵי וְפַטְשׁ
שֶׁל הַמַּחְשְׁבָה שְׁלֹא נוֹדְעָה הִכָּה פַעַם ב'

בְּנְהִירוֹ דְּפְרִיסָא, וְנְהִרִין בְּפַחְדָּא,
הַמְסֻדָּה הַעוֹמֵד וְעַל זֶה הָאִירוֹ כּוֹלֵם כְּפֶאֱחָד בְּהָאֲרֵת

וְאֶתְעִבִידוֹ תַשְׁעָה הַיְכָלִין, וְהַיְכָלִין -
וְנַעֲשׂוּ וְנִתְקַנּוּ תַשְׁעָה הַיְכָלוֹת וְאֵלוֹ הַהַיְכָלוֹת

לָאוּ אֲנֹנִין | נְהוֹרִין וְסֵא, וְלָאוּ אֲנֹנִין
אֵינִם אֲרוֹת וְאֵינִם בְּבַחֲינַת

רוּחִין, וְלָאוּ אֲנֹנִין | נְשִׁמְתִין, וְלָאוּ
רוּחַ וְאֵינִם בְּבַחֲינַת נְשִׁמוֹת וְלֹא

נו. כְּלוֹמֵר שֶׁהַמוֹחַ סְתִימָאָה דְּאֲרִיךְ קַבֵּל ג' הָאֲרוֹת, הָאֲרָה א' קַבֵּל מֵאִינוּ יְדוּעַ כְּלָל. נַח. הָאֲרָה ב' קַבֵּל מִמָּה שְׁלֹא נוֹדַע וְהֵינּוּ מְרִישָׁא דְּלֹא אֶתְנַדְע. נַט. הָאֲרָה ג' קַבֵּל מִמָּה שְׁלֹא נִתְגַּלְה, וְהֵינּוּ מִהַכְּתָר דְּאֲרִיךְ. ס. הָאוֹר שֶׁל אֲרִיךְ הַנִּתְקַן בְּהָאֲרֵת רִישָׁא דְּלֹא אֶתְנַדְע [רדל"א] הַנִּקְרָא מַחְשְׁבָה שְׁלֹא נוֹדַע מֵהוּתוֹ. סא. לֹא נִקְרָאִים אֲרוֹת בְּבַחֲינַת נְפֶשׁ.

אֵיִת מָאֵן דְּקִימָא בְּהוּ וְסָבֵן. רְעוּתָא

יש מי שעומד בהם בבחינת חיה. הרצון

דְּכָל תְּשֻׁעָה נְהוּרִין וְסָבֵן דְּקִימֵי בְּלָהוּ

של כל תשע האורות, שעומדים כלם

בְּמַחְשְׁבָהּ וְדֵאִיהוּ חַד מְנִיחֵהוּ

בכח המחשבה שהוא אחד מהם

בְּחֻשְׁבָּנָא בְּלָהוּ לְמַרְדָּף בְּתִרְיָהוּ וְסָבֵן

בחשבונם כולם רוצים לרדף אחריהם

בְּשַׁעְתָּא דְּקִימֵי בְּמַחְשְׁבָהּ וְסָבֵן, וְלֹא

בזמן שעומדים במחשבה ואינם

מְתַדְבְּקוֹן וְלֹא אֶתִידְעוּ. וְאֵלִין לֹא

משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואילו לא

קִימֵי לֹא בְּרְעוּתָא, וְלֹא בְּמַחְשְׁבָהּ

קיימים לא ברצון ולא במחשבה

סב. לפי שהם בחינת יחידה פתר דכללות דאצילות. סג. אשר ט' ההיכלות האלו, הנה שרש לט' הספירות התחתונות. סד. שהיא חכמה דאצילות. סה. לרדף אחרי התשע ספירות דארין כדי לקבל הארה והשפעה מהם. סו. בשעה שהם בסוד מוחין הנקראים מחשבה אז נמשכים אליהם מוחין חדשים.

עֲלָאָה, תַּפְסִין בָּהּ וְלֹא תַפְסִין [סז].

הָעֲלִיזָה תּוֹפְסִים בָּהּ מְעַט הָאָרֶה וְלֹא תוֹפְסִים.

בְּאֵלִין קִימֵי כָּל רֵזִי דְמַהִימְנוּתָא.

בְּאֵלוֹ נִמְצְאִים כָּל סוּדוֹת הָאֲמוּנָה

וְכָל אֲנוּן | נְהוּרִין מְרוּזֵי דְמַחְשְׁבָהּ

וְכָל אוֹתָם הָאוּרוֹת מְסוּד הַמַּחְשְׁבָהּ

עֲלָאָה וְלִתְתָא, כְּלָהּ אֶקְרוּן אִין

הָעֲלִיזָה, מְשֵׁם וּלְמִטָּה כּוֹלָם נִקְרָאִים בְּעַרְכָּם אִין

סוּף [סח], עַד הַכָּא מִטּוֹ נְהוּרִין [סט] וְלֹא

סוּף. עַד כָּאן מְגִיעִים הָאוּרוֹת בְּדִקּוֹת וְלֹא

מִטּוֹן, וְלֹא אֶתִידְעוּן, לָאוּ הַכָּא

מְגִיעִים, וְלֹא נוֹדְעִים מֵהוּתָם, אִין כָּאן הַשְּׁגָה

רְעוּתָא וְלֹא מַחְשְׁבָהּ. כִּד נְהִיר

שֶׁל רְצוֹן וְלֹא הַשְּׁגָה שֶׁל מַחְשְׁבָהּ כְּאֲשֶׁר מְאִירָה

סז. וְלֹא נִקְרָאת תְּפִיסָה. סח. בְּאֵלוֹ הַהִיכְלוֹת נִמְצְאִים כָּל סוּדוֹת הָאֲמוּנָה, אֲשֶׁר כּוֹלְמֵדִים אֶת דְּרָכֵי ה', וְכָל אוֹתָם הִיכְלוֹת, הֵמָּה מְגִיעִים מִכּוֹף שְׁהַמַּחְשְׁבָהּ הַזֹּאת יוֹרְדָת וְעוֹלָה לְהַדְּבִק בְּרְצוֹן הָעֲלִיזוֹן וְאִינָה נְחָה מְלַהֲשֵׁיג אֶת ה', וְהֵם כָּל כֶּךָ זְכִים וְעַמּוּקִים, עַד אֲשֶׁר הֵמָּה נִקְרָאִים בְּבַחֲיִנַת אוּר אִין סוּף, שְׁלֹא נִתַּן לְהַשְּׁגָה. סט. עַד כָּאן מְגִיעִים הָאוּרוֹת בְּהֶעֱלֵם גְּדוֹל וְנִחְשֵׁב כְּאֵלוֹ לֹא הִגִּיעוּ אֵלֵיהֶם. ע. כָּל אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ עַל הַהִיכְלוֹת הַנּוֹזְכִים, אֲשֶׁר לֹא יְדוּעִים, אִי אֶפְשֶׁר

מַחְשְׁבָה, וְלֹא אֶתִידֵעַ מִמָּאן דְּנִהִיר,

הַמְחַשְׁבָה וְלֹא נוֹדַע לוֹ מִי מֵאִיר

בְּרִין אֶת־לִבִּשׁ וְאִסְתִּים גּוֹ בִינָה

אִז מִתְלַבֵּשׁ וְנִעְלַם בְּתוֹךְ בֵּינָה

וְנִהִיר לְמָאן דְּנִהִיר, וְאֶעִיל דָּא בְּדָא

וּמְאִירִים לְמִי שְׂרָאוּי לְהֶאִיר וּמִתְחַבֵּר זֶה עִם זֶה

עַד | דְּאֶתְכִלְלוּ בְּלָחוּ בְּחִדָּא וְעַד

שְׁנִכְלָלִים וְנִחְשְׁבִים כּוֹלָם לְאַחַד

וּבְרִזָּא דְקָרְבָנָא וְעַבְדֵי כַּד סְלִיק, כִּלְא

וּבְסוּד הַקְרָבָן כַּאֲשֶׁר עוֹלָה עִשּׁוֹן הַקְּטוֹרֶת, כּוֹלָם -

אֶתְקַשֵּׁר דָּא בְּדָא, וְנִהִיר דָּא בְּדָא,

נִקְשְׁרִים זֶה בְּזֶה וּמְאִירִים זֶה בְּזֶה,

לְהַרְהֵר בְּהֶם וְלֹא לְחַשֵּׁב גְּלִיהֶם, מְרֹוֹב הַעוֹמוֹק שֶׁבָּהֶם וְהַסְתַּרְתָּם הַנִּעְלָמָה.
עא. כַּאֲשֶׁר מִדַּת הַחֻקִּים הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁהִיא הַמְחַשְׁבָה הַנּוֹכְרָת, מְקַבְּלַת הָאָרָה
 מִהֲרַצוֹן הָעֲלִיּוֹן, אֲמָנָם הִיא לֹא מְשִׁיגָה בְּאִמַּת מַהִיכֵן הִיא קִבְּלָה אֶת אוֹרָה, אִזִּי
 כְּשֵׁיִשׁ בָּהּ אוֹר וְשִׁפְעָה, הִיא מִתְלַבֵּשֶׁת בְּמִדַּת הַבִּינָה, וְאִזִּי הַחֻקִּים מְאִירָה לְמִידַת
 הַבִּינָה, שְׁגָם הִיא לֹא כָּל כֶּךָ מְשֻׁגָּת, וְהִמָּה מִתְחַבְּרִים זֶה בְּזֶה, עַד אֲשֶׁר הִמָּה
 נִעֲשִׂים מִקֵּשׁ דְּבַר אֶחָד וּמְאֶחָד. וּבִנְגֻלָּה רוֹאִים שֶׁהַבִּינָה מְבַאֲרַת אֶת הַחֻקִּים
 שֶׁאֲדָם לְמִדָּה [כְּמוֹבָא בְּגֵר"א בְּמִשְׁלִי]. **עב.** אֲשֶׁר קָרְבָן הוּא מְלִשׁוֹן קְרוֹב, וְזֶהוּ
 סוּד הַקְרָבָן אֲשֶׁר עוֹלָה לְפָנֵי ה', שֶׁמְטַרְת הַקְרָבָן, הוּא לִיחַד אֶת הַבִּינָה בְּמִחְשְׁבָה
 וְאֶת הַמְחַשְׁבָה בְּרַצוֹן הָעֲלִיּוֹן, וּמְאִירִים כָּלֶם זֶה בְּזֶה, וְאִז כָּלֶם רַק בְּעֲלִיָּה מַעֲלָה
 מַעֲלָה, וּמִדַּת הַחֻקִּים דְּבִקָּה בְּמִדַּת הַפֶּתֶר אֲשֶׁר הִיא הֲרַצוֹן הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַקַּב"ה,

בְּדִין קִיָּמִי כִּלְהוֹ בְּסִלְיֹקוֹ, וּמַחֲשָׁבָה
 אֲז עוֹמְדִים כּוֹלֵם בְּסוּד עֲלֵיהָ וְהַמַּחֲשָׁבָה

אֶתְעַפֵּר בְּאֵין סוּף וְעַי. הֵהוּא נְהִירוֹ
 עוֹלָה וּמַתְעַטְרֵת בְּאֵין סוּף. זֶה הָאוֹר

דְּאֶתְנַהֵיר מִנְהָ מַחֲשָׁבָה עֲלָאָה [עֵד]
 שְׂמֵאִירָה מִמְנוֹ מַחֲשָׁבָה עֲלִיוֹנָה

(דְּלֵא אֶתִידַע בָּהּ כְּלָל) אֶקְרִי אֵין
 (שְׂלֵא) נוֹדַע בָּהּ (כְּלָל) נִקְרָא אֵין

סוּף וְעַי, וּמִנְהָ אֶשְׁתַּבַּח וְקִיָּמָא, וְנַהֵיר
 סוּף וּמְנוֹ נִמְצָא וְנִנְאָצַל וּמְקִיָּם וּמֵאִיר

לְמֵאן דְּנַהֵיר, וְעַל דָּא כְּלֵא קְאִים [עֵד],
 לְמִי שְׂמֵאִיר וְעַל סוּד זֶה הַכֹּל עוֹמֵד,

זַבְּאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּצַדִּיקֵיא [עֵד]
 אֲשֶׁרִי וְזַד חֻלְקֵם שֶׁל הַצַּדִּיקִים

אֲשֶׁר הוּא נִקְרָא אֵין סוּף. עג. בְּסוּד עֲלִית הַשְּׁפַע לְמַעְלָה עַל יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ
 בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת וְאֵז הֵם נִכְלָלִים בְּמִשְׁפִּיעַ הָעֲלִיוֹן וּמִקְבָּלִים הַשְּׁפַע מֵאֵין סוּף
 בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת. עד. הַנִּקְרָאֵת עֵתִיק. עה. הוּא הָעוֹלָם הַנִּקְרָא
 אָדָם קְדָמוֹן וְלֹא הָאֵין סוּף מְקוּשׁ [כָּל עוֹלָם הַנֶּעְלָם כְּלָפִי הָעוֹלָם שֶׁתַּחֲתָיו נִקְרָא
 בְּבַחֲיַת אֵין סוּף, כִּי נֶעְלָם וְלֹא מְשֻׁגָּ. עו. וְעַל סוּד הַקְּרִבְנוֹת עוֹמְדִים כָּל
 הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חו"ל עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַתּוֹרָה וְעַל
 הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוֹת חֲסִדִּים. עז. אֲשֶׁרִי חֻלְקֵם שֶׁל הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר רוֹדְפִים

בְּעֹלְמָא רִין וּבְעֹלְמָא הָאֲתִירִישׁ.

בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא

במחשבתם אחרי רצון ה', בעולם הזה ובעולם הבא, ובזכותם יבנה בית המקדש במהרה בימינו, כי הבגנן נעשה בכח רוחני בבחינת הכתוב "ואנכי אהיה לה חומת אש סביב", הינו על ידי תורה ותפלה מה שישראל עושים, הגם שאנו בצער גלותנו, בזה יבנו את בית המקדש ולעתיד לבוא כל אחד יכיר כוח תפלתו ותורתו בעד השכינה הקדושה והגאולה וזהו שאמר "כי ביתי בית תפלה", ואז יהיה הארה פנים בפנים כמו שאנו מתפללים אור פניך עלינו אדון נשא, (מוכי אור - הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים ז"ע). ע"ה. ובזכות עסקנו ולימודנו בתורת הסוד יקום בנו הבטחת הרעיא מהימנא "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו, האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". ובעוד מקומות זהר אמר הרשב"י ז"ע שכל ביאת המשיח והגאולה העתידה תלויה בלמוד הזהר בלבד. ואלו דברי הצדיק המקביל רבי יעקב צמח ז"ע, וז"ל: כי גלוי חכמה זאת עתה בדורות גרועות הוא כדי שיהיה לנו מגן עתה לאחזי בלבב שלם באבינו שבשמים... ועתה (אנו) רחוקים משרש העליון כמו השמרים בתוף החביות, מי יגן עלינו אם לא קריאתנו בחכמה זאת הנפלאה והעמקה, ובפרט על דרך שכתב הרב ז"ל (האר"י הקדוש) שהנסתרות נעשו עתה כמו נגלות, עכ"ל. והרחמן ירחם על עמו ישראל וישלח לנו במהרה בימינו בקרוב את אליהו הנביא זכור לטוב לבשר בשורות טובות ושועות ונחמות לעם ישראל ככתוב "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם", וכמו שכתוב (רשי" תהלים מ"ג ג) "שלח אורף ואמתך", 'אורף' מלך המשיח, ואליהו הנביא נביא אמת ונאמן, המה ינחוני ויבאני אל עם קדשך ואל משכנותיך, וישמחיני ה"א באליהו הנביא זכור לטוב ובמלכות דוד משיחו ועל כסאו לא ישבו זרים וערב רב, ולא ינחלו אחרים את כבודו, כי בשם קדשו נשבעת שלא יכבה נרו לעולם ועד, ותחננה עינינו בהתגלות כבוד מלכות שמיים על כל העולם כולו בקרוב במהרה דידן אמן (זו הוזהר).

לאחר קריאת הזוהר יאמר תפלה זו בכונת הלב:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתַי שְׂיִתְקַיֵּם בְּנוֹ
עֲתָה מִקְרָא שְׁתוּב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל
יְדֵי בְּסִיתִיךָ לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת
לְרוּמָם וּלְתַקֵּן הַרְיָסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
לְקַשׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוּנוֹ יֵשֵׁב
לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנָה וְקַיִם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא
שְׁתוּב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה
יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאוֹר שְׁבַעֲת הַיָּמִים". וְזָכוֹת הַרְשָׁב"י
הַקְּדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתֵם בְּן עֲזִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ
לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנַבְרָא עַד סוּפּוֹ כְּרָצוֹנוֹ וְכְרָצוֹן
יִרְאוּ. וּבְזָכוֹת הַיּוֹתְנוֹ עֲסוּקִים בְּחֲכָמָה הַזֹּאת, עַל
יְדֵהּ תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָהּ מִהֲרָה תִצְמִיחַ,
לְעֵלוֹי שְׂכִינַת עֲזִיָּהוּ בְּמִהֲרָה בְּיַמֵּינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ
מִקְרָא שְׁתוּב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר", וַיִּזְרַח עָלֵינוּ
אוֹר ה', בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, אֲמֵן
נִצַּח סְלָה וְעַד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מזדה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזביתני
ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה זיהרה

עֵלְאָה, וְזָכוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שְׁלַמְדְּנוּ תוֹרָתָם
 יַעֲמוּד לָנוּ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יְשַׁעְיָה נט,
 כ-כא) וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פָשַׁע בִּיעֲקֹב נָאִם ה'. וְאָנִי
 זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם אָמַר יְהוָה רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְרִי
 אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּפִיךָ לֹא יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע
 זֶרַעַךָ אָמַר ה' מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וַיִּתְקַיְּם בְּנוּ הַנְּבוֹאָה
 (יְשַׁעְיָה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבַרִי בְּפִיךָ וּבְצֵל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִטְעַ
 שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֹאמַר לְצִיּוֹן עַמִּי אֲתָה. וּבִרְכַת מֹשֶׁה
 רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּידָן, ה' בְּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין
 עֲמוּ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׁמַח לְבָנוּ וְתַגֵּל נַפְשֵׁנוּ
 בִּישׁוּעָתֶךָ בְּאֵמַת בְּאֵמַר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה'
 לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סוד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב
 וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ]
 בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵ אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנָךְ. בְּנָה בֵּיתֶךָ
 בְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנּוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ
 וְשִׁמְחֵנוּ בְּתַקּוּנּוֹ. וְהָשִׁב שְׁבִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהָשִׁב כְּהַנִּים
 לְעַבּוֹדָתָם וְלוֹיִים לְדוּכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהָשִׁב
 יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמִלְאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירְאָה
 וְלֹאֲהַבָּה אֵת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא,
 אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. (סי"ת)

ספר סגלת פתח אליהו

בו יבאר:

- א. על ידי אמירתה זוכים לכל הברכות והשפעות טובות ישועות ורפואות.
- ב. השכר הגדול בעלמא הדין ובעלמא דאתי.
- ג. זמני עת רצון לאמרה.
- ד. כאשר כל ישראל יאמרו "פתח אליהו" נזכה שיבא אליהו ויבשר את ביאת הגואל.

כל זה מלקט מדברי חז"ל - בבלי ירושלמי זהר הקדוש ותקונים, ומספרי מוסר ומבעלי קבלה, ספרי חסידות, ספרי הלכה מגדולי האחרונים זלה"ה, ודבריהם הקדושים חוצבים מלהבות אש, מלהבים נפש האדם לאמירת פתח אליהו. דברים העומדים בראשו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם, ואפילו הלומדים והיראים מחמת חסרון ידיעה. ועל ידי ספר זה יהיה יד הכל ממשמשין בהו, ויזכרו לשמור ולקיים מאמרם ז"ל.

בו ימצאו רבנים, מגידי שער וראשי ישיבות, מלמדים ומחנכים את הדרוך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו. גם כל בני אדם ימצאו בו הדרכה נפלאה איך להדרוך את ביתם לתורה ויראת שמים.

המעיון בספר זה בלתי ספק יקבל תועלת גדולה ונפלאה בהתעוררות לאין ערוך להתאמץ ולהתחזק לקיים מצוות הבורא יתברך שמו.
נסתיימה המלאכה ולא נשלמה תהלות לבורא ית"ש

יצא לאור לכבוד יומא דהילולא של המקבל האלוקי צדיק יסוד עולם מלאך ה'
צבקות הריח הטוב מרן רבי יוסף חיים מפגדאד זיע"א
י"ג אלול תשע"א בית שמש (ק"ב שנה [102] לפטירתו, תרס"ט-תשע"א),
וזכינו עתה לפרסם משנתו ק"ב ונקי

רעיון חדשני יוצא לדרך ממפעל הזוהר העולמי

עברו מעל מאה שנה
שהגה"צ הסקנבל האלקי
רבי יודל רוזננבערג
זעוקלה"ה הוציא לאור
את ספריו הקדושים

זוהר תורה, לאחר עסק
ויגיעה רבה ימים וילות
ללא הפוגה במשך 20 שנה,
בהם סדר לקט וערך את
ספריו זוהר התורה, לפי סדר
הפרשיות אשר בו מובאים
קטעי הזוהר המובנים גם
לפי הפשט, במטרה שכל
יהודי ויהודי ואפילו הקטנים
שבהם יוכלו להיות מקשרים
לספר הזוהר. זכינו לפרסם
ולהוציא לאור פרשיות
אחדות מספריו, וכן טעורים
המוטקעים על ידי הגה"צ רבי
שלום יהודה גראס האדמו"ר
מהאלמין שליט"א.

שעורי דף היומי ב"זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל"
מידי יום ביומו ברדיו 2000

בכל יום שני משעה 5-3
על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

שיעורים בדף היומי "זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל" מידי יום ביומו,
על ידי הרב אליהו ממן שליט"א
ראש מוסדות "תורת אברהם" נצרת עילית.

הגימטריה של "זוהר תורה" = 829

"דוד מלך ישראל חי וקיים" = 829

הגימטריה של "כולם לומדים בזוהר" = 447

"יביא מטיח בן דוד" = 447

כלומר רק אם נלמד כל יום ויום כלנו יחד
זוהר הקדוש נזכה שייבא מטיח בן דוד
בטהרה בנימינו אמן

בקרוב אי"ה יבנס

ל"קול הרשב"י" בטל: 0722-990044

ובקול הזוהר בטל: 0722-990055

לזנני הרבים בחלוקת הפרשיות לבתי מדרשות
ולשמיעת השעורים בדיסקים במחיר הקרן

0548-436784

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א

תִּכּוֹן עֲנִינִים

- א. ממעלות העוסק באמירת פתח אליהו..... מז
- ב. פתח דבר..... מט
- ג. הקדמה לספר סגלת פתח אליהו..... נא
- ד. ספר סגלת פתח אליהו..... נט
- ה. תכון תפילת אליהו הנביא..... נט
- ו. מי תקון למאמר פתח אליהו..... נט
- ז. כל גופי הקבלה תלויים בו..... ס
- ח. לזכר הנפש..... ס
- ט. סגלת למוד פתח אליהו..... ס
- י. כל האומרה מבטח שיחזור בתשובה..... ס
- יא. יסוד כל בנין..... סא
- יב. הצלחה לחן ולחסד..... סא
- יג. מסגלת לי"ב סגולות נפלאות..... סא
- יד. בכניסתו לבית המדרש מסגלת לקבלת התפילה..... סא
- טו. מסגל שיתקבל תפלתו..... סא
- טז. בלי לימוד הזוהר ואמירת פתח אליהו א"א שתתקבל התפלות..... סב
- יז. יהפך הכל לטובה ויהיה מבני עליה..... סב
- יח. ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח..... סב
- יט. פתח אליהו היא מסדר התפלה..... סב
- כ. לפני התפלה בימים הנוראים..... סג
- כא. לקבע מקומו לתפלה בשעת אמירתה..... סג

- כב. ללומדה אחר אמירת תקון חצות סג
- כג. אחר אמירתה יאמר קדיש דרבנן סד
- כד. בזמן הפנוי וכדומה יאמרנה בעל פה סד
- כה. מתר לקוראה בלילה סד
- כו. לאומרה קודם הקדוש סה
- כז. אמירתה בסעודת מלנה מלכה מוצאי שבת קודש סה
- כח. סדר אמירתה במוצאי שבת קודש סה
- כט. לומר אותה גם בתוך סעודת המלנה מלפא סו
- ל. מסגל מאד לנפש לאומרה במוצאי שבת קודש - ובברית מילה... סו
- לא. לומר "פתח אליהו" בתשעה באב - וכן בבית האבל רח"ל סז
- לב. בראש השנה שחל בשבת לפני הקדוש סז
- לג. לומר אותה על שלחנו במוצאי יום הכפורים סז
- לד. לומר אותה במוצאי יום הכפורים סז
- לה. יאמר אותה ביום הכפורים בדמעות שליש סח
- לו. ללמד אותה בשעת האכילה שצריך ללמד אז גם תורת הנסתר... סח
- לז. ליל שבועות והושענא רבא - פתח אליהו לפני האדרא סח
- לח. נשים באמירת פתח אליהו סט
- לט. לומר אותה בעת ברפת איננות סט
- מ. ספר גימטריאות פתח אליהו עא

כתב האר"ז"ל, שטוב לאדם לומר פתיחת אליהו קודם כל תפילה ותפלה ובקשה ולמוד, והוא לעזר ולהועיל לפתוח הלב, ובבקר יאמר אותה תכף אחר ברפת התורה ("איור נתיב" נתיב קב"ט).

ממעלות העוסק באמירת פתח אליהו
(ולמוד הזוה"ק)

ונמנה בקצרה:

א. מקרב גאלת ישראל ברחמים. **ב.** מבטל גזרות קשות. **ג.** זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שפרפאה לגמרי. **ד.** מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע. **ה.** שומר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא. **ו.** ינצל מתאוות רעות וממדות רעות. **ז.** הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים. **ח.** יזכה לחזות בנעם השם. **ט.** נצל מטמטום הלב, והופך לב האבן ללב מאיר ומבין. **י.** זוכה להבין את למווד ומתקיים בידו. **יא.** מסגל להתקבל תפלות ישראל.

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נגשע בכל הנצרך לנו.

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", - הד"ח"ק נוטריקון: היהוגים ד'בריו חק, כלומר שלומדי הזוהר הקדוש תורתו של הרשב"י ז"ע חק ולא יעבור דבר יום ביומו, בנדאי יכולים להשען עליו שילמד עליהם זכות בשמים וינצלו בזכותו.

ועל ידי זה יושפע ש"פע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

הרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט) דע שמי שנשמתו טהורה וזכה, משתוקק ללמוד הקדוש הזה (רבי יהודה פתייא).

אלו שלומדים זהר... ינצלו מהמבול וממלחמת גוג ומגוג כמו בתבת נח (תיקוני זו"ח ע"ב ע"ד, זהר נשא). נצולים מכל פגעים רעים. (תק"ז, גגו הע"ק). זוכים להשבתת הקטרוגים, מבטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (הגר"א-אבן שלמה, חסד לאברהם, דגל מחנה אפרים שמיני) מטהר ומקדש הנפש. (פלא יועץ). מקרבים את הגאולה ועושים נחת רוח גדול ליוצרים (מק"מ לתיקו"ז). **בחול:** - שעה אחת כמו שנה שלימה. **בשמחה:** - אלה שנה, ובצער: - מאה אלה שנה. **ובכתל המערבי:** פי עשר - מליון שנה תורה. **בשבת:** - מקבלים שכר על שעה אחת אלה שנה תורה. **בשמחה:** - מליון שנה. **ובצער:** - מאה מליון שנה תורה. **ובכתל המערבי:** פי עשר - מליון שנה תורה (אבת דרבי נתן פ"ג, אורחות צדיקים שער השמחה, הרי"ח טוב, באבא סאלי זיע"א). הם בלבד זוכים שתפלותיהם נשמעות ומתקבלות (ר"י אבוהצירא, בגדי השדד). רק הם נקראים עובדי ה' לשם שמים, שלא על מנת לקבל פרס. זוכים לקבל פני שכינה, ומרואי פני המלך (ר"א אזולאי, פרקי אבות). **המשיח כשיבוא יאמר עליהם:** "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים את הזהר הקדוש... ובנדאי זוכים לגאולה בקרוב בלי חבלי משיח. (סגלת ישראל מערכת ז). לו עמי שומע לי שילמדו עם ילדים זוהר הקדוש (קאמארנא). זקנים עם נערים (בן איש חי).

רוצה להיות מליון בעז"ה?
לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה
 לקבלת הספרים ערכה של שעה,
 גדולי ישראל והזוהר,
 תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
פקס: 02-9951300

פֶּתַח דְּבָר

בְּיָמִים קָשִׁים אֵלּוּ הָעוֹבְרִים עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יַצִּילֵנוּ וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מָה יֵלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמְבַקְשִׁים עֲצָה וְתוֹשִׁיָה בְּמָה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת ה"י. **בּוֹדְאֵי צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְלַמֵּד בְּדַבְרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹהִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאֵי זִיע"א, הַמְּבַטֵּחַ שְׁבִזְכוֹת הַקְּרִיאָה בְּסֵפֶר הַזֶּה"ק נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אף לֹא הִבְנִה כָּלל כִּידוּעַ מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ). וּכְדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק. וְרוֹאִים מְזָה בְּעֵלִיל שֶׁרַק בְּזְכוֹת הַקְּרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֶּה"ק מְבַטֵּחַ לָנוּ שְׁנֵזֶכֶה וּנִגָּאֵל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צָרוֹת וְיִסוּרִים רַח"ל. וּבִפְרָט בְּיָמִים הַלָּלוּ יְמֵי הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת שְׁכִידוּעַ שֶׁהַזְּמַן מְסַגֵּל עֵת רְצוֹן לְעוֹרֵר וְלְהִתְעוֹרֵר בְּאַמִּירַת תְּקוּנַי הַזֶּהר, וּלְכָל הַפְּחוֹת לֹמֵר תְּפִילַת הַזֶּהר הַנִּמְצָא בַתְּקוּנַי הַזֶּהר הַמְּכַנָּה "פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ זְכוֹר לְטוֹב".**

וּבְהַקְדַּמַת עֵץ חַיִּים לְמַהְרַח"ו ז"ל כְּתַב בְּשֵׁם הָאָר"י ז"ל, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: **בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ מִצְוָה וְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה לְפָנֵי הַקְּב"ה שִׁתְּגַלֶּה הַחֲכֵמָה הַזֹּאת שְׁבִזְכוֹתוֹ יְבוֹא מְשִׁיחַ. וְכֵמָה מֵאֲמָרִים בְּזֶהר מוֹרִים עַל זֶה כו'. - וְכָל אַחַד וְאַחַד צָרִיד לְהִשְׁתַּדֵּל מִיַּד יוֹם לְלַמֵּד וּלְקַרֵּא בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ לְהַצְלִיחַת כָּלל יִשְׂרָאֵל וּלְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.**

מכתבים אודות מפעל הזוהר העולמי

יום א' וישב לסדר ויאמר צדקה ממנה תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א

מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הודעו עתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש צוקללה"ה שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרת לכתוב זאת למור"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעיה"ק אלעד ת"ו

ג.ב וזאת למודעי, כי אני מקורב מאד לאדוננו עט"ר האדמו"ר רבי דוד חי אבוחצירא, ורבות פעמים דיברתי עימו בענין השיעור שאנחנו מוסרים לבעלי בתים ואברכים יראים בזה"ק, והתייעצתי עימו בענין השיעור שאנחנו מוסרים לבעלי בתים ואברכים יראים בזה"ק והתייעצתי עמו עד היכן מותר ללמוד, ואמר לי כמה פעמים, זה עושה רעש גדול בשמים וודאי

מביא לקידוש ה' וקירוב הגאולה, תמשיכו בזה.

ג.ב עתה הגיע לי עוד 6 קרטונים של החוברות ששלח האדמו"ר, וכבר בבקר נתתי זאת לחסיד ברסלב אחד שמחלק ספרים בצמתים, ובשני ימים חילק הכל בצומת רעננה צפון ואין ספק שזה גורם מודעות גדולה ללימוד הזוה"ק.

יישר כחכם ומוקירכם
אי"ש ב"ר ציון בוגנים

הקדמה לספר סגלת פתח אליהו

יאמרו ה'תפלה [פתח אליהו] ו'תקבלו ה'תפלות **יחד שבטי ישראל**, ובזה ודאי יזכו כל ישראל לגאולה שלמה, כדאיתא בירושלמי שאליהו הנביא גדול שבנביאים ה'ה, (ערוכין פ"ה). ובירדאי יושב ושומע תהלות ישראל לגאול אותנו במהרה, כדרכו בכל מוצאי שבתות לכתב זכיותיהם של ישראל.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה, העניק השם יתברך ברב חסדו לעמנו עם סגלה, והוא ספר הזהר הקדוש, שנחתבר בקדשה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן. ובזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות ויסורים ורחמנא ליצלן. דבר זה מבאר בספר הזהר הקדוש עצמו, מפי קדשו של משה רבנו עליו השלום "הרעיא מהימנא", אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה מישיבה של מעלה.

וכך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זכותו יגן עלינו אמן בזהר הקדוש פרשת נשא, "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

באור הדברים: בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו לכך! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו, ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה

בת קול משמים ואמרה להם: "כמה רב כחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרך בתראה בסוף יומיא, ובגינה, וקראתם דרור בארץ".

באור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדרור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

ובפרי עץ חיים (בשער חג השבועות פרק א' בהגהת מורינו הרב יעקב צמח בשם המהרח"ו): נאמר שבלילות שביעי של פסח, ורג השבועות, וליל הושענא רבה, מצוה לפרש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז*.

ובפרט על קברו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, שידועה הסגלה הגדולה לקרא האדרות על קברו אשר בזה שפתותיו דובבות להמשיך עלינו השפע העליון, וכמאמר חז"ל (במות צז): דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקברי. ולפי זה, הגורם

א. והרמ"ק כתב כמו כן, כל אחר חצות לילה וביום השבת וימים טובים מסגלים להשכיל בחכמת הקבלה. ובספר אור צדיקים (כ"ב, כח-ל) כתב שעסק חכמת הקבלה הצלחתה בערבי שבתות אחר חצות ובהג הסכות בתוך הסכה, ובחג השבועות.

ב. פוק חזי מי הוא בעל המימרא הרשב"י זיע"א! - והיאך הבאים לצינו הקדוש לא מקימים את דבריו הקדושים ללמוד את תורתו "הזהר הקדוש", והרי זה מרפסין אגרי.

ג. וכתוב בזה"ק: תלת דרגין אינון מתקשרין דא בדא, קודשא בריך הוא אורייתא וישראל, וכד' (ח"ג עג.). והלומד בתורת הרשב"י מעורר התדבקות

שְׁיֵהָהּ הַחֶכֶם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זֹכֶה וַיּוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שֶׁהָרִי הוּא גַרְם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֶכֶם בְּעֶצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמֵהוּ יוֹצֵאִין לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פָּנָיו (הַגָּאוֹן מֵהַר"א אִיִּסְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֵּן אֲבָרָהָם פְּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח כ"ג).

וכן האדמו"ר מסדיגורה ז"ע, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, ו"הספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק". (וכו כתב בספר תורה וחיים מערכת ס' אות רי"ז, לרבי חיים פלאגי ז"ע).

בְּנִשְׁמַת הַתְּנָא הָאֱלוֹקִי, וְכַאֲשֶׁר מוֹצִיא הָאָדָם מִפִּי דְבָרִים, הִנֵּה הִבֵּל פִּי עוֹלָה לְמַעְלָה וְעוֹשֶׂה רוּשָׁם, וּבּוֹדָאֵי כְּשֶׁלּוֹמַד בְּתוֹרַת הַרְשָׁב"י ע"ה, פּוֹעֵל לְמַעְלָה הַתְּעוֹרְרוֹת וְשִׁמְחָה לְנִשְׁמַת רִשְׁב"י וְחַבְרִיו, וְהָרִי הוּא כְּאִילוֹ מִמֶּשׁ מִשְׁתַּתַּף עִמָּהֶם וְהָרִי הוּא מְבַנֵּי הַיְכָלָא דְמַהִימְנוּתָא וַיִּזְכֶּה גַּם לְעֵתִיד לְבוֹא לְהַשְׁתַּתַּף וְלִרְאוֹת בְּשִׁמְחָתוֹ שֶׁל הַרְשָׁב"י, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ נִשְׁמָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּעִינֵן מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה, וְהָרִי שִׁמְחָתוֹ שֶׁל רִשְׁב"י הִיא שִׁמְחַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל. (ועי' מאורות זוהר דף ק-קא).

ד. בְּסִפְר חֲסִידִים סִימֵן תַּקְנ"ט: וז"ל: כָּל צְדִיק שֶׁמִּפְרֵשׁ דְּבָרֵי צְדִיק אַחֵר, כְּשִׁמְתָהּ, יוֹצֵא הַתְּנָא כְּנִגְדוֹ וּמְקַבְּלוֹ בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת, וְהוֹלֵךְ עִמּוֹ לְבַקֵּשׁ מִן הַמַּלְאָכִים לְהַקֵּל עָלָיו, וּמַעֲמִידוֹ לִפְנֵי הַקָּב"ה לְדַבֵּר עָלָיו טוֹבוֹת. וְשֵׁם בָּאוֹת רַכ"ד: וְכָל הָאוֹמֵר שְׂמוּעָה מִפִּיהֶם, הֵם מִתְּפַלְּלִים עָלָיו שֵׁם וּמְלִיצִים טוֹבָה עָלָיו. וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים, סִפּוֹר נוֹרָא מִהַמְהַרְש"ל זצ"ל, שֶׁהָיָה לוֹ מוֹכִיחַ, וּפְעַם בָּא מֵאָחָר לְבֵית הַמְּדַרְשׁ לְהַתְּפַלֵּל מֵעָרִיב וְלֹא הָיָה כָּבֵד מְנִיָּן, וְהַתְּפַלֵּל בִּיחִידוֹת, וּבְדַרְךָ כָּלֵל הַמוֹכִיחַ הָיָה צָרִיף לומר לוֹ מוֹסֵר, וְהַפְּעַם לֹא אָמַר לוֹ, וְשָׁאַל אוֹתוֹ הַמְהַרְש"ל, לָמָּה לֹא אָמַרְתָּ לִּי מוֹסֵר. עָנָה לוֹ, שֶׁרְאִיתִי שְׁנֵי זְקֵנִים שֶׁבָּאוּ אֵתָּךְ לְהַתְּפַלֵּל מֵעָרִיב, לָכֵן לֹא אָמַרְתִּי כְּלוֹם. אָמַר לוֹ הַמְהַרְש"ל, שֶׁשְׁנֵי זְקֵנִים הָאֵלּוּ הֵיוּ הַרְבֵּנוּ תָם וְהָר"י בְּעֵלֵי הַתּוֹסֵפוֹת, וְהָיוֹת וְהָיִיתִי טְרוֹד מְאֹד לְתַרְץ הַקְּשִׁיָּא שֶׁל רַבְּנֵנוּ תָם עַל הָר"י, לָכֵן בָּאתִי מֵאָחָר, וּבָאוּ לְלוֹת אוֹתִי, וְאֵם זְכִיתָ לְרְאוֹת אוֹתָם, אֲזִי אֵתָּה כְּבָר לֹא יִכּוֹל לְהִיֵּת הַמוֹכִיחַ שְׁלִי.

העולה מהדברים דבכל מקום שלומד תורת הרשב"י הרי הוא כאילו נמצא אצל ציונו הקדוש, והעולים הזוכים להשתטח באתרא קדישא מירון, בוודאי שחובה קדושה ללמוד את תורת הרשב"י אצל ציונו יותר מכל לימוד אחר, ובזה מתקשר לנשמת הרשב"י, ועל ידי כן תפלתו עושה רושם, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה "אגורה באהלך עולמים"... ובוודאי יכיר לו הרשב"י טובה על כך. (ועי' מאורות הזוהר פ"ו). וכן כל בית ישראל ההולכים להתפלל בכתל המערבי מקום השכינה הקדושה שהובטחנו שלא זזה משם לעולם, לבד מה שמתפללים שם ושופכים תחנה באמירת מזמורי תהילים לעורר זכות "דוד המלך ע"ה געים זמירות ישראל", צריכים ללמוד זוהר הקדוש כדי לעורר זכות הרשב"י זי"ע שבזכות תורתו נגאל, כהבטחת הרעיא מהימנא, וכידוע ממרן קדוש ישראל הבבא סאלי זי"ע שנסע מיחד לירושלים עיה"ק כדי ללמוד זוה"ק, ואמר שלמוד זוה"ק בירושלים דף אחד כמו עשרה דפים בשאר מקומות בארץ ישראל. ועל כן אחינו חוסו על צער

ובמגיד משורים (פרשת ויקהל) ומה שפלפלת אתמול על דברי הרמב"ם דברי אמת הם, הרמב"ם שמח בך, וירדת לסוף דעתו, כשתפטר מן העולם הרמב"ם ז"ל, **יצא לקראתך, כיון שתוצת ההלכה כמותו, גם עכשו מלמד עליך זכות.** בספר מגני שלמה (של הגה"ק רבי יהושע מקרקא זצ"ל), שם טרח ליטב כל קשיות התוספות על רש"י, נכד המחבר כותב בהקדמה, שהגאון המחבר אמר לפני תלמידיו, כאשר בא אליו בחלום בשמחה גדולה ואמר לו, בשביל שאתה טורח להציל אותי מפי האריות הגבורים החריפים בעלי התוספות, **אנא אתינא לקבלך בעולם הבא עם תלמידי, וכן היה, שביום פטירתו, חצי שעה קודם שכבה גר ישראל, היו אצלו כל גדולי ישראל, ואמר להם, תנו מקום לרבנו מאור ישראל, רבנו שלמה יצחקי שבא אלי עם כל קדושי עמו, וקבל אותי בשמחה להראות לי את דרך עץ החיים, באשר עמדת לימינו תמיד לתרוץ מעליו קושיית בעלי התוספות.**

השכינה הקדושה, ובדאי השם יתברך חפץ לגאלנו, ובאמירת פתח אליהו הנביא זכור לטוב, נעורר אהבת דודים להשראת השכינה בכל כרם בית ישראל בגאולה השלימה בקרוב בימינו.

אחינו כל בית ישראל - הביאו ברכה אל ביתכם ובכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ובדאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה

הכתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁכָּל תַּלְמִיד חָכֵם שְׁאוּמְרִים דְּבַר תּוֹרָה מִשְׁמוּ בְּעוֹלָם הִזָּה שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקֶבֶר וַיֵּשׁ לוֹ הַנְּאֻה וְנַחַת רוּחַ כְּשִׁיתָה יַיִן קוֹנְדִּיטוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּיְרוּשָׁלַיִם מִסַּכַּת שְׁקָלִים, ... כְּתוּב בְּסִפְרֵים שְׁפַעַם אַחַת הִיא שְׁמוֹד וְנִגְלָה מוֹהַר"מ אֶלְשִׁיף ז"ל בְּהַקִּיץ, וְהַצִּיל לְאַחַד מֵתוֹד הַהַפְּכָה, מִפְּנֵי סִבָּה שֶׁהָיָה לוֹמֵד בְּסִפְרוֹ בְּתַמִּידוֹת, ע"ל.

אָמְרוּ חַז"ל בִּיבְמוֹת (צו ע"ב - צו ע"א): ... אֲזַל רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעֵתָא בִּי מְדַרְשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מִשְׁמִיָּה דר' יוֹחֲנָן. שְׁמַע רַבִּי יוֹחֲנָן אִיקְפֵּד. ... וְרַבִּי יוֹחֲנָן מֵאִי טַעְמָא קְפִיד כּוֹלֵי הַאִי? דְּאָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב: מֵאִי דְכָתִיב "אֲגוּרָה בְּאַהֲלֵךְ עוֹלָמִים"? וְכִי אֶפְשָׁר לוֹ לְאָדָם לְגוֹר בְּשָׁנֵי עוֹלָמִים? אֶלָּא אָמַר דָּוִד לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רַצוֹן שְׁיֵאמְרוּ דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הִזָּה. דְּאָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי: כָּל תַּלְמִיד חָכֵם שְׁאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי בְּעוֹלָם הִזָּה - שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקֶבֶר. אָמַר ר' יִצְחָק בֶּן זְעִירָא וְאִיתִימָא שְׁמַעוֹן נְזִירָא: מֵאִי קְרָאָה? "וְחַפְדָּ כִּיִּין הַטוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי לְמִישְׁרֵים דּוֹבֵב שְׁפֵתֵי יְשָׁנִים". כְּכּוֹמֵר שֶׁל עֵנְבִים. מֵה כּוֹמֵר שֶׁל עֵנְבִים כִּיּוֹן שְׁמַנִּיחַ אָדָם אֲצַבְעוֹ עָלָיו מִיַּד דּוֹבֵב, אִף תַּלְמִידֵי חֲכָמִים כִּיּוֹן שְׁאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּיהֶם בְּעוֹלָם הִזָּה שִׁפְתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקֶבֶר, ע"כ. וּפִירוּשׁ עַל זֶה בְּסִפְרֵי יְעִירוֹת דְּבַשׁ, (חֶלֶק שְׁנֵי - דְּרוֹשׁ ז): ... הֵינּוּ לְהַבִּינְךָ, מִכָּל מְקוֹם אֵיךְ דֵּר בְּב' עוֹלָמוֹת, אֲבָל כְּשְׁאוּמְרִים דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּי, אִז נִשְׁמַת צְדִיק מִתְּלַבְּשֵׁת שֵׁם בְּלוּמָדִים, עוֹמֵד שֵׁם, וְכַךְ שִׁפֵּיר אֲמַרִּינָן דֵּר בְּב' עוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַנְּצַחִי וּבַזֶּה הָעוֹלָם, גַּם נִתְּלַבְּשֵׁת בְּגוֹף בְּקֶבֶר בְּהַבְּלָא דְּגַרְמִי, כַּךְ אֲמַרוּ שִׁפְתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּקֶבֶר, שֶׁנִּתְּלַבְּשׁ בְּגוֹף בְּקֶבֶר ע"ל, (וַעֲיִין עוֹד בִּיעִירוֹת דְּבַשׁ, חֶלֶק רֵאשׁוֹן - דְּרוֹשׁ טו).

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חית), כתב: אם אומרים חדושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבאר בזהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וזה לשונו: שָׁמְעוּ חַד קֵלָא דְהוּא אָמַר, פִּנּוּן אַתְר פִּנּוּן אַתְר לְרַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, דְּאִיהוּ גַבִּיכּוּ, דְּתַנִּינן דְּכָל אַתְר דְּצִדִּיקָא אַתְחַדֵּשׁ בֵּיה מְלִי דְאַוּרִייתָא, כַּד אִיהוּ בַּהוּא עֲלֵמָא, פְּקִיד לְהוּא אַתְר וְאַתִּי לִיה לְגַבִּיָּה, וְכַל שְׂכָן כַּד שְׂרָאן בְּגוּיָה צִדִּיקָא אַחֲרֵינוּ, לְחַדְתָּא בַּהוּא אַתְר דְאַמְרִין מְלִי דְאַוּרִייתָא, כְּגוֹנָא דַּא דְהוּא אַתִּי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר לְמַפְקֵד לְאַתְרֵיהּ, וְאַשְׁכַּח אֲלִין צִדִּיקָא מְחַדְתִּין מְלִין דְאַוּרִייתָא, וְאַתְחַדֵּשׁ כְּמַלְקָדְמִין הוּא מְלָה דְרַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר קַמֵּיהּ.

תרגום הזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חדש בו דברי תורה, כשהוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לקדש מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

(א) **על ידי הפצת ספריו זוכה לישוב במחצתו בעולם הבא:** המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו. - בהנהגה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"א איסטרוולסה בספרו בו אברהם פּרשֶׁת וישלח דף כ"ג ע"ב).

(ב) **הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק:** בחלום וכו' עין שם, ונא לעין בהסכמת הגה"צ מורנו יוסף חיים זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות רי"ז).

ותושפעו ממקור הברכות, שכידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות - ובפרט בדור האחרון הזה שמצפים כבר בכליון עינים לגאלה השלמה - וכבר הבטיח הרע"א מהימנא: **"בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי"** אשר על כן אחינו הטוהרים חושו והצילו את עם ישראל להדבק באמירת התפלה הקדושה **"פתח אליהו"**, ובדאי המשיח **ואליהו והרשב"י**, **ימליצו טוב במרומים, על כל הלומדים ואומרים פתח אליהו, ונשע תשועת עולמים כלנו מצפים ליה, אנו ליה, וליה עינינו** בב"א.

 גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבריו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זה"ק בשבת עולה לו **למאה מיליון שנה תורה**, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, **תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה**. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, **תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה**. -
 ובזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. **תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה**. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

קול דודי הגה זה פא מודלג על ההרים מקפץ על הגבעות:
 דומה דודי לזבי או לעפר האלים הגה זה עומד אחר פתלנו
 מושגת מן החלנות מציץ מן התרבים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב, ח-ז)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקנו מן גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל נאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

**א. כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)).
 יילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות (במשך חודש ימים)
 עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
 ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.**

**ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
 יוכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (ובכך הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב). מגודל
 מעלת "מוכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.****

**ג. לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
 [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.****

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לכיש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**

ספר סגלת פתח אליהו

תכון תפילת אליהו הנביא

תפילת אליהו הנביא זכור לטוב: זהו מאמר אליהו אל הרשב"י וחבריו, והנה אליהו ז"ל כוון לבאר במאמר זה בקצור נמרץ ובמלות נרמזות רוב גופי החכמה האלקות ובאר עקר אין סוף באחדותו הפשוט, וענין האצילות, ודרוש עצמות וכלים, וטעם האצילות ומנין הספירות והכרחתם, וכל זה במליצה נכונה רבת האיכות ומעט הכמות דברים נאותים, וכמפי אמרם וכשיעור שומעיהם. אליהו היה אומר, ורבי שמעון בן יוחאי עליו השלום ורבי יהודה ושאר חבריהם החשובים עם החסידים והצדיקים שבגן עדן היו שומעים.

(ספר הפרדס רמונים להרמ"ק ז"ע זה"ה שער העצמות ד' פרק ה')

מי תקון למאמר פתח אליהו

התיקוני זהר הוא שבעים תקונים שפרש רבי שמעון בן יוחאי בתבת בראשית, והתקון הראשון נאמר מאת אליהו הנביא, "פתח אליהו", עם הקדמה. (זהר הרקיע הרב הקדוש רבי ירוחם ליינער מאיזביצא)

כל גופי הקבלה תלויים בו

וזה לשון הפרדס (שער ד' על המאמר פתח אליהו ז"ל): הנה אליהו ז"ל כון לבאר במאמר הזה ובגופיה חכמה האלהית, ומאמר הזה כולל רוב פנות החכמה, עכ"ל.

לזכוד הנפש

בני! אם אתה רוצה לזכות לזכוד את נפשך, הרגל עצמך לומר בכל יום קדם התפלה תפלתו של אליהו הנביא וכל גופי חכמת הקבלה תלויין ונמצאין בה.

(סוד ה')

סגולת למוד פתח אליהו

ולמוד פתיחת אליהו זכור לטוב היא מסגולת הרבה לברור ניצוצי קדושה, והרגיל בה טוב לו לעתים שהוא טרוד בהם, ומה גם בשביל לילות הקיץ שאוכלים על הגגות דאי אפשר ללמוד לאור הנור.

(כו איש חי פרשת בהר בחקותי)

כל האומרה מבטח שיחזר בתשובה

ואמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי ערובין בפרוש קרבן העדה, פרק ה', הלכה א'): אליהו הנביא גדול שבנביאים היה, ועמד תמיד לפני השכינה; ועל כן באמרך תפלתו, אתה פותח אז את שערי מרחק, להאיר בד אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך, וכל האמרו בכל יום, מבטח לו שיחזר סוף כל סוף בתשובה שלמה.

(סוד ה')

יסוד כל בנין

ומי ימלל ומי ישמיע קול סגלת פתיחת אליהו הנביא קודם התפילה אשר ממנה נמצא יסוד כל בנין. (ספר כסא אליהו בביתאורה)

הצלחה לחן ולחסד

והיא גם מסגלת לכמה דברים, להצלחה, לחן ולחסד וכו', כמבואר בספרים. (ימלט נפשו להרה"ג רבי אברהם חמווי ז"ל)

מסגלת לי"ב סגולות נפלאות

טוב לומר... ויאמר תפילת אליהו הנביא המסגלת לי"ב סגולות נפלאות ונוראות ויאמר התיקונים תיקון מ"ח, והוא תיקון גדול לתקן נפשו ורוחו ונשמתו. (סגולות ישראל ערך בטחון – ברכה והצלחה)

בכניסתו לבית המדרש - מסגלת לקבלת התפילה

וכתב רבנו החיד"א ז"ל (מורה באצבע, סימן י'), בכניסתו לבית הכנסת הלא מראש יביע אמר פתיחת אליהו הנביא, והיא בתקוני הזהר הקדוש (הקדמה דף יז), אשר קבלו רבנן קדישין, שהיא מסגלת לקבלת התפלה.

מסגל שיתקבל תפלתו

בסדור בית יעקב להגה"ק היעב"ץ ז"ל כתב, תפלה קודם התפלה מספר תקוני הזהר מסגלת להתקבל התפלה.

בלי לימוד הזוהר ואמירת פתח אליהו אי אפשר שתתקבל התפלות

בזכות אמירת פתיחת אליהו לפני התפילה יתקבלו התפלות, כמו שכתב הצדיק הקדוש המלובין רבי יעקב אבוחצירא (בגדי השרד על הגדה של פסח), ובלי לימוד הזוהר הקדוש לפני התפילה אי אפשר שתתקבל תפלתו. (סוד ה')

יהפך הכל לטובה ויהיה מבני עליה

בכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים וזלתך יעשה למחפה לוי", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות, כידוע מדברי האריז"ל. (סוד ה')

ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח

ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה", על ידי שתזכה לחברך כל השכר הולך גם אליך, וכאשר כל ישראל יאמרו "פתח אליהו" נזכה שיבא אליהו ויבשר את ביאת הגואל. ואם בזכותך יתארגנו עשר יהודים לומר את התפלות, אין לשער את גודל זכותיך. (סוד ה')

פתח אליהו היא מסדר התפלה

מכאן משמע כשקם בר ישראל בעל נפש ממשתו, אל ילך תכף ומיד להתפלל תפלת שחרית אלא דייקא צריך לקדם בתחלה כל מה

שיכול ללמד, כל אחד כפי השגתו ומדרגתו, והוא כְּדֵי שִׁיתְקַדֵּשׁ גַּם כֵּן פִּיּוּ וּלְשׁוֹנוֹ קוֹדֵם הַתְּפִלָּה, וְזֶהוּ הַסֵּדֵר שֶׁשִּׁמְעֵתִי וְרֵאִיתִי מִצִּדִּיקִים קְדוּשֵׁי הָעֲלוּנִים שֶׁהֵיוּ מִתְנַהֲגִים קוֹדֵם הַתְּפִלָּה, וְזֶהוּ אַחַר בְּרַכַּת הַתּוֹרָה יֹאמֵר יְדִיד נֶפֶשׁ, פֶּתַח אֱלֹהֵי, רְבוֹן עֲלֵמִין...

(דְּמַשֵּׁק אֲלֵיֶעָזָר פְּרוֹשׁ עַל הַזּוּהָ"ק מֵהֶרֶב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אֲלֵיֶעָזָר סַאֲפְרִין מִקַּאֲמֶרְנָא)

לפני התפלה בימים הנוראים

מִנְהַגֵי מַהְרִ"א מִקַּאֲמֶרְנָא ז"ל (סימן י"ז), בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַכַּפּוּרִים לִפְנֵי הַתְּפִלָּה אָמְרוּ פֶּתַח אֱלֹהֵי, וְהֵיחֵה הַרְצוֹן מֵהֶרֶב הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּי ר' אֲלֵימֶלֶךְ זִיע"א.

לקבע מקומו לתפלה בשעת אמירתה

בַּעַת שִׂיאֵמֵר תְּקוּן חֲצוֹת, יִשְׁנֶה מְקוֹמוֹ, מִתְחַלֵּת תְּקוּן רַחֵל, עַד אַחַר שִׁיגְמֹר תְּקוּן לֶאֱה, בֵּין שֶׁהוּא אוֹמֵר בְּבֵיתוֹ, בֵּין שֶׁהוּא אוֹמֵר בְּבֵית הַכִּנְסֵת, וְקוֹדֵם שִׂיאֵמֵר פְּתִיחַת אֱלֹהֵי זְכוּר לְטוֹב, אֲזִי יֵשֵׁב בְּמְקוֹמוֹ הָעִיקָרִי שְׂרוּצָה לְלַמֵּד.

ללומדה אחר אמירת תקון חצות

זֶהוּ סֵדֵר אֲמִירַת תְּקוּן חֲצוֹת, עַל פִּי דְבָרֵי רַבְּנֵי הָאָר"י ז"ל... וְאַחַר הַמְּזוּמָרִים שֶׁל תְּקוּן לֶאֱה, הַמְּנַהֵג לֹמֵר פְּתִיחַת אֱלֹהֵי זְכוּר לְטוֹב, בְּשִׁבְלֵי שְׂצָרִיךְ לְסַמֵּךְ עֶסֶק תּוֹרָה לְשִׁמְהָ לְתְּקוּן לֶאֱה, שֶׁשָּׁם הוּא סוּד תּוֹרָה לְשִׁמְהָ, שֶׁהוּא לְשִׁמְהָ ה"א כְּנוֹדֵעַ, וּמִצָּאֵתִי כְּטוֹב, דְּאַחַר פְּתִיחַת אֱלֹהֵי זְכוּר לְטוֹב, יֹאמְרוּ מֵאֲמֵר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, הַכְּתוּב בְּזֶהֱר הַקְּדוֹשׁ (פְּרֻשַׁת נֵחַ דָּף סה, וּפְקוּדֵי דָּף רס"ה), אָמֵר רַבִּי שִׁמְעוֹן אֲרִימִית יְדָאֵי

בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה לעילא וכו', עד זכאה חולקהון
דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי, וכאשר אכתב זה לקמן בפרשת
מקץ. (בו איש חי שנה ראשונה פרשת וישלח אות י"א)

אחר אמירתה יאמר קדיש דרבנן

מנהג החסידים בעיר הקדש ירושלים, לומר קדיש יהא שלמא אחר
תקון לאה, מפני שהם אומרים הקדיש שאחר המקרא, אבל
מנהג עירנו לומר פתיחת אליהו זכור לטוב אחר המקרא, ואז אומרים
קדיש
על ישראל, ואין בזה קפידא, וכל אחד יעשה כמנהגו.
(בו איש חי שנה ראשונה פרשה וישלח אות י"ד)

בזמן הפנוי וכדומה יאמרנה בעל פה

והנה פה עירנו מזדמן שבאים הקהל בשעת מנחה לבית הפלה, כדי
לעמוד בשבע ברכות שמברכים שם בשעת החפה, ויש בני אדם
שמתפללין בבית הכנסת, ובאים שם ומוציאין הקהל שבאו לבית
הפלה מתפללין תפילת העמידה שם, ולא יש מקום להתרחק, ומכרח
שישבו בצד סמוך להם ממש, ואם יעמוד ולא ישב חושש ליהרא, או
סבה אחרת שמכרח לישב, הנה זה יש לו תקנה ללמוד בלחש
פתיחת אליהו זכור לטוב, או איזה מזמורים בעל פה, ולא יהיה יושב
ודומם. (בו איש חי שנה ראשונה פרשת יתרו)

מתר לקוראה בלילה

אין לקרא מקרא בלילות של חול, והטעם דהמקרא בעשיה והלילה
בחינת עשיה, והכל הוא דינין, ואין לעורר הדינין, וכמו שכתב

רבנו [מהרח"ו] ז"ל, (בשער המצות פרשת ואתחננו, עין שם) ... מיהו נראה אם יודע לקרות פרק איזהו מקומן, או פתיחת אליהו זכור לטוב, שיש בסדורים באשורית ומנוקדים, יקרא אותם ויחזר אותם כמה פעמים, וזה עדיף מלקרא מקרא. (בן איש חי פרשת פקודי הלכה ז')

לאומרה קודם הקדוש

קודם קדוש ישב במושבו על מטה מצעת, ויאמר פתיחת אליהו זכור לטוב, עד קום רבי שמעון ויתחדשון וכו', אחר כך יאמר פסוק "ונח מצא חן בעיני ה'" שתיים עשרה פעמים... ויעמד לקדש. (בן איש חי פרשת נצבים)

אמירתה בסעודת מלוה מלכה מוצאי שבת קודש

ואשר שאלתם להודיע לכם איזה למוד המבחר ושיד לסעודה לנהג בו על השלחן, הנה שמענו מפי חסידים שראוי ונכון לומר פטום הקטרת, וגם פרק איזהו מקומן של זבחים, אך זה הלמוד הוא רק בסעודה של היום ולא בסעודה של הלילה... ובמוצאי שבת קודש בסעודה רביעית נוהגים ללמד פתיחת אליהו זכור לטוב הנזכר בתקונים עד קום רבי שמעון ויתחדשון מלין וכו', והוא מנהג יפה. והנה זה שלום ואל שדי ה' צבאות יעזר לי. כה דברי הקטן יחזקאל כחלי נר"ו. (שו"ת תורה לשמה לבעל הבן איש חי סימן תע"ו)

סדר אמירתה במוצאי שבת קדש

ומנהגו של עטרת ראשי אדוני אבי זכרוננו לחיי העולם הבא [אבי הבן איש חי], לומר פתיחת אליהו זכור לטוב קודם שיאמר מאה

ושלשים פעמים הנזכרים [היינו בסעודה רביעית – מוצאי שבת קדש], וכן אנחנו נוהגים עתה בביתנו, דבר בעתו מה טוב ומה נעים. ודרכנו לכפל פסוק ואמרתם כה לחי וכו' שש פעמים, כנגד ששה קצוות.

(בו איש חי שנה שניה פרשת ויצא)

לומר אותה גם בתוך סעודת המלוה מלפא

וכן עוד כתב שם פעין זה, לכן אומרים קודם נטילה אתקינו סעודתא דמהימנותא, דא היא סעודתא דדוד מלפא משיחא, ואומרים פיוטים השיכים לדוד המלך עליו השלום בתוך הסעודה, גם בשביל למוד ועסק תורה מתוך סעודה זו, על פן מנהגנו לומר פתיחת אליהו זכור לטוב עוד הפעם בתוך סעודה זו, וגם כי הוא המבשר טוב על מלכות משיח בן דוד שיבוא במהרה בימינו אמן.

(בו איש חי שנה שניה פרשת ויצא)

מסגל מאוד לנפש לאומרה במוצאי שבת קודש – ובברית מילה

וכתב מהר"ח, מורי ז"ל היה אומר אחר ההבדלה ויתן לך האלהים כמו שנוהגים לומר עד כאן... ואחר כך ק"ך צרופי אליהו ז"ל ושוב יקרא פתיחת אליהו, פתח אליהו ואמר וכו' המוכב בספר התקונין אשר היא סגולת ומסגלת מאוד אל הנפש בעת הזאת וגם בעת עמד בברית אצל כסאו של אליהו עם הק"ך צרופי אליהו.

(ספר חמדת הימים למהר"י אלגאזי שבת פ"ח)

לומר "פתח אליהו" בתשעה באב – וכן בבית האבל רח"ל

עין בהרחבה בשו"ת דברי דוד (להרב הגאון ר' דוד טהרני שליט"א - ח"ב סימן ל"ט) שמאריך להוכיח וסוף דבריו שמתר לקרא "פתח אליהו" בתשעה באב, וכן הוא הדין בבית אבל רח"ל, משום שהוא כמו סדר היום שמתר לאומנם, וכותב שם שכן נהגו גדולי ישראל לקרותו בתשעה באב.

בראש השנה שחל בשבת לפני הקדוש

ואם חל ראש השנה בשבת, תחלה יאמר שלום עליכם מלאכי השרת וכו' ואשת חיל וכו' (כמו שכתוב לעיל סימן רס"ב אות ח'), ואחר כך ישב במקומו ויאמר פתיחת אליהו ואלו הפסוקים כנזכר, ואחר כך יאמר הזהר דליל שבת ואתקינו סעודתא וכו' (כמו שכתוב לעיל סימן רס"ב אורח חיים געו"ש). (כף החיים אורח חיים חלק ח' סימן תקפ"ג)

לומר אותה על שלחנו במוצאי יום הכפורים

ברמ"א, אוכלים ושמחים במוצאי יום הכפורים וכו'. אחר שיאכל סעודת התענית בליל מוצאי כפור, יאמר על השלחן פתיחת אליהו הנביא זכור לטוב.

(כף החיים אורח חיים חלק ח' סימן תרכ"ד אות כ"ז)

לומר אותה במוצאי יום הכפורים

אחר שיאכל סעודת התענית בליל מוצאי כפור, יאמר על השלחן פתיחת אליהו זכור לטוב. וכתב הרב יעב"ץ ז"ל, ללמד ברעיא מהימנא פרשת אמור. (בן איש חי פרשת וילך)

יאמר אותה ביום הכפורים בדמעות שלישי

ואחר כך ילמד פתיחת אליהו כנזכר בריש תקונים. ובזהר (פרשת בשלח דף ג"ו ע"ב): "מרכבות פרעה", רבי יצחק פתח, לקול תתו וכו', עד כמה דאוקימנא מרכבות פרעה וחיל... וכל אותו הענין יקראנו בדמעות שלישי, ויעלה לו שאם חס ושלום נגזרה לו איזה גזרה מספירות התחתונות והספימו עליו לחובה, עתה על ידי למודו ישפע אור ממקום העליון ההוא שנאמר בו "ראו עתה פי אני אני הוא" לכל העולמות לבטל הדינים ויתגלו אור הרחמים פשוטים, ויבטלו מעליו כל גזרות קשות ורעות. (חמדת הימים למהרי"י אלגאזי יום הכפורים פ"ה)

ללמד אותה בשעת האכילה שצריך ללמד אז גם תורת הנסתר

הרב הבן איש חי (בספרו על התורה פרשת תרומה) כתב, וזה לשונו: ואמר "לחם פנים" רמזו לפי דרכו שילמד גם כן על השלחן דברי סוד שנקראים "פנים" מלבד למוד הנגלה, לכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה אפילו בלילות הקיץ, ואפילו בעת שהם נחפזים בעבור איזה עסק, ללמד על השלחן 'פתח אליהו' הנביא זכור לטוב.

ליל שבועות והושענא רבא - פתח אליהו לפני האדרא

כשלומד האדרא ילמד בתחלה פתיחת אליהו, תבה בתבה בשפה ברורה ובבעימה, ויתן דעתו בטעות המרגל כפי הכל דאומרים קרינו ליה, וצריך לומר קרינו לה, וכן יאמר קרקפתא דלא מנח תפלין, כי כך היא הגירסא הנכונה, ואשרי מי שזוכה ללמד האדרא מעמד, ובאדרא רבא הוא קשה הדבר, אך בהושענא רבא

באדרא זוטא יהיה נקל לעמוד על רגליו, והכל לפי כחו של אדם,
ושלא יהיה צד יהרא. (מועד כל חי להגר"ח פלאגי ז"ע סימן ח' חדש סיון)

נשים באמירת פתח אליהו

על כן נראה, שאין ראוי לנשים לומר תקון חצות, הן תקון רחל הן
תקון לאה, מיהו בתורה שבעל פה אין קפידה, וכן מנהג הנשים
בביתנו שעומדים באשמרת קודם עלת השחר, ואין אומרות תקון
חצות, אלא לומדות פתיחת אליהו זכור לטוב, וקצת למוד כיוצא בזה,
וזקינתי תנצב"ה היתה לומדת י"ח פרקי משנה.

(שו"ת רב פעלים חלק א - סוד ישרים סימן ט)

לומר אותה בעת ברכת אילנות

בעת ברכת האילנות יש ענין לומר את תפילת אליהו זכור לטוב "פתח
אליהו", וכן נדפס בסדורים ובהגדות של פסח לומר זה.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע! 📖

הגר"א במשלי (יב, יד) מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח: "עין לא ראתה.." - עתה הכל בידך - אתה יכול לחלק ספר "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זוהר הקדוש בכל יום. וכל הלומד שעה זוהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה. ואם תכפיל בכל שבתות השנה וימים טובים, לכל ימי חייו, תגיע ל-640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל-6 טריליון ו-400 מיליארד שנה תורה. - ובזוהר הקדוש (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל-6 זיליון ו-400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

לקבלת ספרים בהינם לחלוקה:

0548436784

"מפעל הזוהר העולמי"